

Καραντίνα και Εξουσία: ο λόγος στην Κοινωνία

του Φιλήμονα Πατσάκη

Στο βιβλίο του Vinebine Mahi «Τα αστέρια του Σίντι Μούμεν» ο συγγραφέας αναφέρεται σε ένα προάστιο της Καζαμπλάνκας, που είναι σκουπιδότοπος, και στη ζωή της πολυπληθούς ομάδας ανθρώπων που ζει εκεί. Ποια άραγε είναι η προσαρμογή των κατοίκων του Σίντι Μούμεν στην παρότρυνση «Μένουμε σπίτι»; Πώς ορίζεται η διασφάλιση της υγείας στις παραγκουπόλεις του κόσμου, στους άστεγους των μητροπόλεων, στις Μόριες του κόσμου τούτου; Αν λοιπόν εξαιρέσουμε και αυτούς που δεν έχουν πρόσβαση στο νερό ή σε στοιχειώδεις συνθήκες υγιεινής, όσους είναι απολύτως εκτός κάθε υγειονομικής περίθαλψης, βλέπουμε το πλαίσιο μιας διευρυμένης αναγωγής της ζωής που είναι άξια να βιωθεί.

Στο εσωτερικό τώρα των δυτικών και αναπτυσσόμενων κοινωνιών συμβαίνουν δομικές αλλαγές. Τελειώνει οριστικά η επενέργεια και η επιθετική κατεύθυνση της πτώσης του τείχους, και σταδιακά διαμορφώνεται η κοινωνία του φόβου και μια διεύρυνση της βιοπολιτικής διαχείρισης της ζωής. Καθώς το σύνολο σχεδόν του πλανήτη βρίσκεται σε καραντίνα, με όρους κοινωνικής αλληλεγγύης θα πρέπει να γίνουν ξεκάθαρα τα όρια της κυβερνητικής αυθαιρεσίας. Οι εικόνες των εκατομμυρίων Ινδών εργαζομένων μεταναστών που διανύουν πεζή την αχανή αυτή χώρα για να φτάσουν εξαθλιωμένοι στους τόπους καταγωγής τους μετά την μαζική απόλυση τους, η εικόνα της Ουγγαρίας όπου η κατάργηση του κοινοβουλίου έδωσε την θέση της σε μια κοινωνική σιγή, η εικόνα των ομαδικών τάφων στην Νέα Υόρκη, η εικόνα του στρατού στο Παρίσι, η εικόνα των drone που θα κάνουν tracking και monitoring της κοινωνίας για την διαμόρφωση της υγειονομικής εικόνας των κοινωνιών, δεν μπορούν να είναι εικόνες από το μέλλον. Πράγματι η διασφάλιση της φυσικής ζωής είναι μια πολιτική διεργασία που διασφαλίζει την πολιτική ζωή.

Όμως, αν δούμε τις πολιτικές διεργασίες την περίοδο αυτή ξεκομμένες από τις συνολικές διεργασίες στις δυτικές δημοκρατίες θα έχουμε κάνει ένα σοβαρό πολιτικό άλμα.

Ήδη από την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 έχουν παραχθεί αρκετοί νόμοι που με πρόσχημα την τρομοκρατία παρέχουν στο κράτος σοβαρές δικλίδες να ορίζει τους όρους της ζωής, μετέπειτα με αφορμή και την οικονομική κρίση εμφανίστηκαν οι παρεχόμενες από το ίδιο το Σύνταγμα δυνατότητες της διακυβέρνησης με βάση διατάγματα.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μας ευχαρίστησε που θυσιάσαμε το αγαθό της ελευθερίας προς χάριν του αγαθού της ζωής. Οι λέξεις είναι προσεκτικά διατυπωμένες· δεν λέει υγεία αλλά ζωή. Άρα με ένα τρόπο ζωή και ελευθερία δεν τέμνονται αλλά αποκλίνουν. Η πανδημία χρησιμοποιείται ήδη ως όπλο για αυταρχικές επιλογές. Ο δημόσιος χώρος εξοβελίζεται ως εχθρικός, ο Άλλος ως απειλή, και το κράτος ενδύεται τον μανδύα του πατερούλη, η ατομική ευθύνη γίνεται συνώνυμο της ύβρις, οι εργασιακές σχέσεις απορυθμίζονται με ένα διάταγμα, και γενικά το κράτος εμφανίζεται ως ο μόνος θεματοφύλακας των όρων της ζωής. Ο Ορμπάν είναι το ακραίο στοιχείο μιας ενιαίας λογικής. Αναστολή λειτουργίας του κοινοβουλίου με μια απλή απόφαση. Δεν είναι ασυνεπής ο άνθρωπος· πριν αρκετά χρόνια είχε δηλώσει: «Περιμένουμε σήμερα το τέλος μιας εποχής, μιας ολόκληρης εποχής και ιδεολογίας. Θα μπορούσαμε να την πούμε εποχή της φιλελεύθερης σύγχυσης. Είναι αυτή η εποχή που φτάνει στο τέλος της». Αυτός ο πατερναλισμός είναι μέρος της ανάγκης να επιβληθεί μια σιωπή. Η ανθρωπότητα τείνει να εξοικειωθεί με συνθήκες μιας διαρκούς κρίσης η οποία τοποθετεί τη ζωή στην βιολογική και στατιστική της διάσταση, τοποθετώντας παράλληλα όλα τα δικαιώματα σε μια διαδικασία προς εξέταση.

Οι κυρίαρχες στρατηγικές για την αντιμετώπιση της πανδημίας του κορωνοϊού μας αποκαλύπτουν τις εγγενείς αδυναμίες των σύγχρονων νεοφιλελεύθερων πολιτικών για τη δημόσια υγεία, οι οποίες αποδεικνύονται τραγικά ανεπαρκείς τόσο για την

προστασία της υγείας όσο και για τη διασφάλιση ενός βιώσιμου μέλλοντος των κοινωνιών στις οποίες εφαρμόζονται. Εξού και οι πρόσφατες πανικόβλητες αντιδράσεις, όπως το κλείσιμο των συνόρων, των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, των επιχειρήσεων, η απαγόρευση της ελεύθερης κυκλοφορίας και συγκέντρωσης των πολιτών. Στρατηγικές άμυνας που μολονότι εμποδίζουν πρόσκαιρα τη διάδοση του κορωνοϊού, πλήττουν άμεσα και αδιάκριτα τους όρους που η κοινωνία δομούσε την ύπαρξη της. Όλοι σχεδόν οι λαοί οφείλουν, επ' αόριστον ή μέχρι νεωτέρας, να παραμένουν έγκλειστοι στα σπίτια τους για να μην επιβαρύνουν το υποβαθμισμένο νοσοκομειακό σύστημα της χώρας τους.

Πρόκειται για την αντιμετώπιση της υγειονομικής κρίσης μέσω της διαχείρισης της ανθρώπινης ζωής συνολικά.

Η οποία δεν θα είναι πια η ίδια μετά από μερικούς μήνες εφαρμογής αυτών των απαγορεύσεων. Οι κοινωνίες κινούνται με βάση τον φόβο, αλλά ταυτόχρονα και με γνώμονα μια συνολική αίσθηση αλληλεγγύης. Το άτομο δέχεται την θέση του σε ένα σύνολο, αυτό είναι ένα στοιχείο που πρέπει να κρατηθεί. Μένουμε σπίτι με όρους κοινωνίας. Δεν πρέπει κανένας, επίσης, να ξεχνάει ότι οι κοινωνίες έμειναν σπίτι αναλογιζόμενες την αδυναμία του κράτους να προστατέψει την ζωή και όχι το αντίστροφο. Όμως όλα θα κριθούν σε ένα μετά που σχεδιάζεται.

Η λογοδοσία της κυβέρνησης θα επιστρέψει αμέσως μετά την επιστροφή στην κανονικότητα μας είπε ο Κυριάκος προσπαθώντας να τονίσει ότι γρήγορα οφείλει να δρέψει τους καρπούς της αντιμετώπισης της κρίσης για να μπορέσει να διαχειριστεί κατά το δοκούν ένα αύριο ζοφερό. Όμως αυτή ακριβώς η έλλειψη λογοδοσίας και η ευκολία με την οποία καταλύεται, είναι κάτι που χρειάζεται διερεύνηση. Δεν μπορούμε να δεχθούμε τη δυνατότητα της εξουσίας να προαποφασίζει και σε μεγάλο βαθμό να διαμορφώνει ανεξέλεγκτα τις προοπτικές της ανθρωπότητας στο παρόν και το μέλλον. Ο ιός έδειξε ότι η κρατική αλαζονεία του ελέγχου των διαδικασιών της ζωής, η ιδεολογία της αγοράς ρυθμιστή, η ασταμάτητη πρόοδος είχαν όρια τα οποία

ξεπεράστηκαν. Φυσικά όλη αυτή η αποδιοργάνωση αποτελεί και μια ευκαιρία για τους κρατούντες να πάρουν καλύτερη θέση σε αυτή την μαζική και πρωτόγνωρη ανακατανομή ισχύος. Προσοχή! Αυτό δεν σημαίνει μια τυφλή κοινωνική μάχη ενάντια στην επιβίωση και άρα στην ίδια τη ζωή. Εδώ συμφωνούμε με τον Ντεριντά: «να προκρίνετε πάντα τη ζωή, να καταφάσκετε ακατάπαυστα την επιβίωση». Δεν πρέπει όμως η εκούσια απουσία να μεταφράζεται σε ακούσια αποχώρηση του κοινωνικού και μια κατάφαση χωρίς όρους στις διαδικασίες που μετατρέπουν αυτή την κατάφαση σε κανονικότητα.

Στην ουσία όμως οι αποφάσεις με διατάγματα και ο αυταρχισμός δείχνουν τα όρια και τις εγγενείς τους αδυναμίες. Εκεί που για να καλύψουν τις τεράστιες αδυναμίες του κρατικού μηχανισμού να εγγυηθεί τίποτα πέραν του εγκλεισμού, οι αυταρχισμοί δείχνουν ένα ασυγχώρητο για την κοινωνία κενό.

Η δημιουργία ηγεμόνων σε στιγμές πολυπλοκότητας προδίδει την απόλυτη αδυναμία των ελίτ.

Αμερική, Αγγλία, Ιταλία, Ολλανδία, Κίνα. Αποφάσεις που στοίχισαν τόσες ζωές, τέτοιο πόνο, αποφάσεις με στόχο την κοινωνία με την ίδια απουσία. Κάθε μέρα η Αμερική μαθαίνει ότι οι αποφάσεις βρίσκονται στα χέρια ενός «προέδρου σε καιρό πολέμου». Ποιοι οι όροι της κοινωνικής διασφάλισης ότι αυτό δεν μπορεί να συμβεί; Ένας πρόεδρος που ανακάλυψε στο Αμερικάνικο Σύνταγμα ένα εδάφιο που του επιτρέπει να αναστείλει την λειτουργία της Γερουσίας, πράγμα που δεν έγινε ούτε κατά την διάρκεια του Δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Η απάντηση ακόμα και στις περιπτώσεις που τα πράγματα πήγαν λίγο καλύτερα είναι πως, όχι, δεν υπάρχει καμία διασφάλιση ότι ο ηγεμόνας αποφασίζει σωστά, μάλιστα είναι δεδομένο ότι αυτό δεν συμβαίνει.

Το να κυβερνάς με διατάγματα, να διαλύεις την δυνατότητα διαλόγου, να αποσπάς την κοινωνική συναίνεση με βάση τον φόβο, έχει σίγουρα για τους κρατικούς μηχανισμούς μια γλυκύτητα.

Όμως, καθώς γύρω μας σφυρίζει η ανικανότητα, οι ιδεολογικές εμμονές, η συσχέτιση της ζωής με την στατιστική, ξέρουμε, είμαστε σίγουροι: αυτοί δεν μπορούν και δεν πρέπει να έχουν την δύναμη να αποφασίζουν! Δεν μπορούμε και δεν πρέπει όταν τελειώσει όλο αυτό να μείνει το στίγμα μιας νέας κανονικότητας. Και επειδή ακούγονται ήδη φωνές για νέα κοινωνικά συμβόλαια, δεν μπορεί και δεν πρέπει με οποιαδήποτε αιτία να πάμε πίσω στην εποχή του Χομπς. Η μοναδική σχέση εξουσίας που θέλησε να οικοδομήσει ο Χομπς είναι αυτή ανάμεσα στον κυρίαρχο και τον υπήκοο. Αν καθίσουμε και αναλογιστούμε την λογική του Χομπς, που κατέληξε στην ανάγκη να εκχωρήσει ο καθένας μας κάθε του δικαίωμα στο όνομα της διασφάλισης της απαραίτητης ασφάλειας και ομοιογένειας, βλέπουμε ότι γίνεται κάτι που τα επόμενα χρόνια το ακολουθούν και πολλοί άλλοι στοχαστές. Μετατρέπει το δικό του αξίωμα σε διευρυμένη αλήθεια και πάνω σε αυτό κτίζει μια οριστική θέση. «Η φύση του ανθρώπου είναι τέτοια, ώστε αν δεν συγκρατείται από τον φόβο κάποιας εξουσίας κοινής για όλους, θα φοβάται ο ένας τον άλλο.» Εδώ τι κάνει; Μας ανακοινώνει ότι πρέπει να προτιμάμε ένα μετρήσιμο κίνδυνο, προσωποποιημένο στον ηγεμόνα, από έναν ατελεύτητο κίνδυνο. «Εξουσιοδοτώ αυτό το άτομο και απεμπολώ το δικαίωμα μου να αυτοκυβερνώμαι υπό τον όρο ότι θα απεμπολήσεις και εσύ το δικαίωμα σου και θα εξουσιοδοτήσεις τις πράξεις σου με τον ίδιο τρόπο.» Αυτό το καθολικό αίτημα-συμβόλαιο δεν αφορά τον καλύτερο τρόπο διακυβέρνησης αλλά τις προϋποθέσεις της νόμιμης υπακοής. Εδώ έδωσε και την μεγάλη του μάχη ο Καρλ Σμιτ. Απευθυνόμενος στον ανακριτή του που τον ρωτούσε για την σχέση του με το Τρίτο Ράιχ, ο Σμιτ του λέει πως δεν είναι έγκλημα να υπακούς και παραθέτει ένα απόσπασμα από τον Ερρίκο τον Πέμπτο του Σαίξπηρ: «Αρκεί να γνωρίζουμε πως είμαστε υπήκοοι του Βασιλιά. Εάν ο αγών του είναι λάθος, η υπακοή μας στον Βασιλιά σβήνει το έγκλημα από τις ψυχές μας». Η υπακοή ως αρετή λοιπόν.

Ο Μπερνανός, από το 1940, μας μιλά για την ηθική συντριβή αυτών που επιδίωκαν να εκμεταλλευτούν την εθνική ταπείνωση, για να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους με την δημοκρατία.

Αν δούμε την διαδρομή της Γαλλίας μετά την πτώση του Λαϊκού Μετώπου και του Μπλουμ, θα δούμε πράγματα πολύ διαφωτιστικά. Ο Μπλουμ έχει ήδη ζητήσει έκτακτες εξουσίες, όταν ο διάδοχος του, κάποιος Ντελαντιέ, κινούμενος στην λογική του κατευνασμού της Ναζιστικής Γερμανίας, επέλεξε την υιοθέτηση μιας συνολικής απειλής για να ταυτίσει την έννοια της εθνικής άμυνας με την στρατηγική της ανάγκης για κατάσταση εξαίρεσης και την τοποθέτηση της έννοιας της αποκατάστασης της τάξης ως κεντρικής. Έκτοτε η Βουλή συνεδριάζει ελάχιστα, όλα γίνονται με διατάγματα. Προσέξτε το εξής υπέροχο: ενώ λειτουργούν κατευναστικά στην εξωτερική πολιτική, στο εσωτερικό χρησιμοποιούν την απειλή πολέμου για να ζητήσουν την αναβολή των βουλευτικών εκλογών για δύο έτη. Το κράτος πρέπει να είναι ανεξάρτητο από την Βουλή, πράγμα που σημαίνει συνταγματικές μεταρρυθμίσεις. Την αναβολή την κερδίζουν με μεγάλη πλειοψηφία· στην ψηφοφορία οι σοσιαλιστές απέχουν. Ο Ντελαντιέ αν και θεωρητικά δεν είναι μέλος της δεξιάς πτέρυγας, θαυμάζει τις δικτατορίες γιατί εκεί «υπάρχει αναγκαστικά κυβερνητική συνέχεια». Θαυμάζει την προεδρική δημοκρατία της Αμερικής, λόγω της αναγκαστικής πολιτικής σταθερότητας.

Όλο αυτό ξέρουμε πόσο καλά αποτελέσματα είχε για την Γαλλία την περίοδο που συζητάμε. Δεν υπάρχει κανένα πρόσχημα για επιστροφή σε αυτή την λογική. Όμως η πολιτική επιλογή της αντίστασης στο υπάρχων δεν μπορεί να είναι μόνο αμυντική, δηλαδή της επιστροφής στον χρόνο προ πανδημίας. Αλλά πρέπει να είναι η ανάδειξη της ανάγκης μιας συνολικής αμφισβήτησης ενός συστήματος που είναι πλέον επικίνδυνο. Προσπαθούν να κρύψουν αυτή την επικινδυνότητα πίσω από ένα επιστημονικό λόγο ελάχιστα τεκμηριωμένο καθώς διαρκώς αναπροσαρμόζεται και σε μια θεατρικότητα με την οποία ευελπιστούν να διαχειριστούν μια καθημερινότητα πρωτόγνωρη για όλους.

Το «μείνετε σπίτι» δεν μπορεί να νοείται με όρους απόλυτης ατομικότητας, αλλά με όρους αναστοχασμού, το «επανεφεύρεση του κόσμου» δεν είναι πλέον σύνθημα αλλά ανάγκη. Και δεν πρέπει να αισθανόμαστε υπέρμετρη ικανοποίηση από την ιδεολογική ήττα των

νεοφιλελεύθερων τώρα που το αόρατο χέρι παρέμεινε ουσιαστικά στο χώρο του φάσματος, διότι ορθώνεται μια μορφή άγριας κατάργησης των μεταπολεμικών κατακτήσεων και ουσιαστικής διάλυσης των όρων της ζωής μας, ένα άπλωμα της κατάστασης εξαίρεσης σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Άλλωστε ακόμα και αυτή η συνθήκη της καραντίνας έγινε με όρους αποκλεισμού. Εκεί στη Μόρια, οι στοιβαγμένοι άνθρωποι δείχνουν ότι υπάρχουν ζωές που δεν είναι άξιες να βιωθούν, οι φυλακισμένοι παραμένουν στο περιθώριο της ίδιας της ζωής και οι άστεγοι μένουν με την ειρωνεία ότι το σύνθημα που βλέπουμε παντού γύρω μας σίγουρα δεν τους αφορά. Η μετέπειτα οριοθέτηση των θεσμικών συνθηκών θα είναι ένα σημείο που θα χρειαστεί ιδιαίτερη προσοχή. Ένα διαφορετικής τάξης «δεν υπάρχει εναλλακτική» ίσως εμφανιστεί. Αυτό που διαρκώς ακούγεται, ότι δηλαδή στην διαδικασία της απομόνωσης θα μπορέσουμε να βρούμε τον εαυτό μας, αποτελεί επίσης μια σαφή πλάνη.

Αυτό συμβαίνει γιατί δεν υπάρχει διαδικασία αναστοχασμού και ενδοσκόπησης ξεκομμένη από την τριβή με τον Άλλο, με την κοινωνία.

Η αυτονόητη επιλογή να σταθούμε αλληλέγγυοι στο σύνολο των ανθρώπων που κινδυνεύουν, στο σύνολο των ανθρώπων που παλεύουν να στηρίξουν ένα σύστημα υγείας για το οποίο όλοι αυτοί που σήμερα ζητούν να χειροκροτάμε από τα μπαλκόνια ζήτησαν στην ουσία την κατάργηση του, δεν μπορεί και δεν πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί και αποδοχή ενός νέου τρόπου λειτουργίας του κράτους. Είμαστε σε πόλεμο αναφωνούν ένας-ένας και όλοι μαζί. Πράγματι, όμως ο εχθρός δεν είναι αόρατος· είναι η βαθιά αντικοινωνική σας λειτουργία, μια λειτουργία αυτάρεσκη και καταστροφική. Κάθε κίνηση της εξουσίας στηριζόταν στην «ανέφελη» καταστροφή του περιβάλλοντος και στην διαρκή καταστροφή τμημάτων της κοινωνίας προς χάριν της διατήρησης ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος.

Η σήψη αυτής της σκέψης τείνει να παρασύρει σημαντικό κομμάτι

της κοινωνίας στον αφανισμό.

Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί. Ήρθε η ώρα να επιλέξουμε. Το διακύβευμα είναι ιστορικό. Είτε οι κυβερνήσεις θα επιβάλλουν το καθεστώς εξαίρεσης είτε θα μπούμε στον κόπο της αναζήτησης μιας διαφορετικής συνθήκης. Εμείς δεν θα μπορέσουμε να βγούμε από αυτή την ατραπό αν δεν αμφισβητήσουμε οριστικά το μοντέλο παραγωγής διανομής και κατανάλωσης. Αλλά ούτε αυτό φτάνει, πρέπει να αναλογιστούμε εκ νέου έννοιες όπως πολίτης και κράτος, τις συνθήκες που γεννούν αποκλεισμούς, την ανάγκη της άμεσης δημοκρατίας, ένα νέο είδος ισορροπίας με το φυσικό περιβάλλον εντός του οποίου ζούμε που πρέπει να περιέχει και μια φιλοσοφική αμφισβήτηση της μέχρι τώρα επικρατούσας φιλοσοφίας της προόδου. Αλήθεια γιατί από κανέναν δεν ακούγεται κάτι για την πλήρη κατάργηση των στρατιωτικών δαπανών, σε τι χρειάζονται σήμερα με όρους κοινωνίας;

Η αλληλεγγύη ως πολιτική πράξη, η ελευθερία όχι ως πρόταγμα αλλά ως συγκροτητική αρχή, δεν είναι πιο αναχρονιστικά από το εχθρικό προς την κοινωνία σώμα της εκκλησίας, από την διατήρηση των χρημάτων στις στρατιωτικές δαπάνες, από την αποδοχή ότι η ανάπτυξη που ευαγγελίζονταν εις βάρος της φύσης γυρίζει με αγριότητα εναντίον των κοινωνιών. Το αντίθετο. Ο δημόσιος χώρος δεν τους εκχωρήθηκε με λευκή επιταγή, η εξουσία τους δεν είναι αυθεντία και αυτό φαίνεται από το ότι ο καθένας τους κάνει στην ουσία ό, τι θέλει. Άλλος κάνει αγέλες, άλλος μια μορφή καραντίνας, άλλος άλλη, μιλούν για στατιστικές και διαγράμματα που δεν συμφωνούν μεταξύ τους, για θεραπείες που ήδη αντιμετωπίζονται με όρους εμπορίου. Πρέπει να κατανοήσουν όλοι ότι η ατομική απομόνωση με όρους συνολικής κοινωνικής αντίληψης, ευθύνης και αλληλεγγύης δεν είναι σε καμία περίπτωση αποδοχή της καραντίνας των κοινωνικών ελευθεριών, ούτε θεσμικός ορίζοντας της εξουσίας που θα της δίνει το δικαίωμα να διαλύσει τον κοινωνικό ιστό, για να περισώσει κέρδη και αντιλήψεις που κανονικά μετά το τέλος του συναγερμού πρέπει να σαρωθούν οριστικά. Και αν μιλάνε για την ατομική

ευθύνη αυτή πράγματι υπάρχει. Είναι η ατομική και συλλογική ευθύνη να μην εμπεδωθούν έστω και κατ' ελάχιστο τα μέτρα περιορισμού που έχουν ληφθεί, να εμπεδωθεί ότι η ζωή δεν είναι στατιστική και ότι πρέπει να αντιληφθούμε ότι η διαχείριση του κόσμου από την πλευρά της εξουσίας έχει σημαντικό κόστος για όλους μας.

Covid-19: Η Επόμενη Μέρα για τα Κινήματα

του Αντώνη Μπρούμα

Η επόμενη μέρα μετά το πέρασμα της πανδημίας θα βρει τις κοινωνίες αλλαγμένες, όχι όμως ριζικά διαφορετικές. Η πανδημία επιταχύνει κάποιες από τις ήδη υπάρχουσες κοινωνικές τάσεις, ενώ λειτουργεί περιοριστικά για άλλες. Σε αυτό το πλαίσιο, η πανδημία μετασχηματίζει και τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις.

Η Τάση της Ψηφιοποίησης

Έχοντας συμπιέσει τον χωροχρόνο, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση έχει ανορθώσει τις καπιταλιστικές αντιφάσεις σε υπερτοπικό και διακρατικό επίπεδο. Ήδη από το *altermondialiste* κίνημα, τα κινήματα υιοθέτησαν εργαλεία ηλεκτρονικών επικοινωνιών για την παγκοσμιοποίηση των κοινωνικών αγώνων. Η επόμενη μέρα μετά την πανδημία θα φέρει την γενίκευση της απομακρυσμένης συνδιάσκεψης σε διαλεκτική σχέση με την πρόσωπο με πρόσωπο συνέλευση ως αναπόσπαστη μορφή του αγώνα. Ταυτόχρονα, οι υπερτοπικοί και διασυνοριακοί αγώνες θα επανέλθουν στο προσκήνιο με διηπειρωτικές κινητοποιήσεις και παγκόσμιες καμπάνιες, που ήδη διαδίδονται από τα σύγχρονα οικολογικά κινήματα σαν φωτιά.

Ωστόσο, σε συνθήκες καπιταλισμού της επιτήρησης, η εξέλιξη αυτή θα τονίσει την αδήριτη ανάγκη για κοινοτικές ψηφιακές υποδομές μεγάλης κλίμακας και θα ενισχύσει σχετικές προσπάθειες και πρωτοβουλίες, με προεξάρχουσα μορφή την ανοιχτή συνεταιριστικοποίηση των ψηφιακών υποδομών («open platform cooperativism»).

Η Τάση της Επικοινωνίας

Η εξέλιξη της πανδημίας ανέδειξε με ανάγλυφο τρόπο το πως το κεφάλαιο εκτυλίσσει την ηγεμονία του δια των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Η κοινωνική απομάκρυνση οδήγησε σε μία έκρηξη της χρήσης του διαδικτύου από τον γενικό πληθυσμό. Στις συνθήκες αυτές, το κράτος χρησιμοποίησε τα ΜΜΕ για την άσκηση κοινωνικού ελέγχου σε πρωτοφανή κλίμακα με όρους βιοπολιτικής.

Οι αγώνες των προηγούμενων ετών μας κληροδότησαν, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, μία γενική ένδεια ανεξάρτητων κοινοτικών μέσων ενημέρωσης, που λογοδοτούν μόνο στους χρήστες τους. Η βίαιη ωρίμανση των συνθηκών ήδη οδηγεί σε νέες προσπάθειες για την πληροφόρηση των πολιτών, από και με την κοινωνία. Για να απειλήσουν όμως την φιλελεύθερη βιοπολιτική ηγεμονία του κεφαλαίου με αντι-ηγεμονικούς όρους, τέτοιες προσπάθειες τελούν υπό τους ακόλουθους όρους ευδοκίμησης:

- Κοινοτικός χαρακτήρας, δηλαδή μεικτό σχήμα παραγωγής από εργαζόμενους και χρήστες.
- Συνεταιριστική μορφή, δηλαδή διαλεκτική σχέση με την αγορά και το χρήμα που να διασφαλίζει την βιωσιμότητα των εγχειρημάτων χωρίς την απορρόφηση του χαρακτήρα τους.
- Απεύθυνση σε όλη την κοινωνία χωρίς παρελθοντολογικών νοήσεων, κνίτικης μορφής και, τελικά, κενές περιεχομένου ταυτοτικές αναφορές.
- Αντι-ηγεμονική κατεύθυνση μέσα από την αποδόμηση του φιλελευθερισμού και την πρόταξη ενός σύγχρονου και διεισδυτικού ριζοσπαστικού λόγου.

Η Τάση του Κοσμοτοπικισμού

Η πανδημία ενισχύει την τάση μετάλλαξης της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, δημιουργώντας σοβαρά προσκόμματα στις διηπειρωτικές εφοδιαστικές αλυσίδες και στην ελεύθερη διασυνοριακή κυκλοφορία κεφαλαίου, προσώπων και υπηρεσιών. Όντας προεικόνιση των επερχόμενων και κατά πολύ σοβαρότερων κρίσεων από οικολογικά αίτια, η πανδημία λειτουργεί έτσι ως οδοδείκτης για τα έθνη-κράτη να μειώσουν την απόλυτη εξάρτησή τους από το παγκοσμιοποιημένο εμπόριο σε βασικά αγαθά. Η μεταλλαγμένη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση της επόμενης μέρας δεν θα είναι μια επιστροφή στο αιματοβαμμένο παρελθόν του έθνους-κράτους, αυτό των δύο παγκοσμίων πολέμων και του ολοκαυτώματος. Θα είναι μια διαλεκτική ανάδυση σε ένα πλαίσιο ίσως ακόμη χειρότερο, όπου οι ολοκληρωτικές τάσεις θα θωρακίζονται θεσμικά σε διακρατικό επίπεδο υπό τη σιδερένια φτέρνα των προληπτικών πολέμων και των χειρουργικών εκκαθαρίσεων αντιφρονούντων με μεθόδους τεχνητής νοημοσύνης μέσω μη επανδρωμένων ρομπότ και αεροσκαφών.

Στις καταγιγιστικές εξελίξεις, που θα φέρει η οικολογική κρίση, τα κινήματα θα αντιπαρατάξουν νέους θεσμούς, που θα στηρίζονται στην παγκόσμια συνεργασία και την τοπικοποιημένη παραγωγή. Η τάση αυτή εντός του κινήματος των κοινών, που ήδη έχει χαρακτηριστεί ως κοσμοτοπικισμός («cosmoglocalism»), εμφανίστηκε και μέσα στην πανδημία με την τρισδιάστατη εκτύπωση αναπνευστήρων και προστατευτικού ιατρικού υλικού ανά τον κόσμο με βάση σχέδια και πρότυπα κοινώς προσβάσιμα στο διαδίκτυο. Σε ένα περιβάλλον αποσύνθεσης των παλαιών θεσμών οι πρακτικές του κοσμοτοπικισμού θα επιλύουν ανάγκες ταχύτερα και πιο αποτελεσματικά από τα κράτη και την εμπορευματική αγορά, με στήριξη στο μοίρασμα, την συνεργασία, την αλληλεγγύη και την κοινωνική διάνοια εξυψωμένη σε παγκόσμιο επίπεδο. Τέτοιες πρακτικές θα λειτουργούν παράλληλα και σε ένταση με τους εμπορευματικούς και κρατικούς θεσμούς, σταδιακά αποαποικιοποιώντας πτυχές της κοινής ζωής από τον έλεγχο του κεφαλαίου.

Τα Κινήματα ως Ιός

Οποιαδήποτε κοινωνική επανάσταση αλλάζει σταδιακά την κοινωνική βάση μέσα από την γενικευμένη οριζόντια διάδοση νέων πρακτικών, που καλύπτουν κοινωνικές ανάγκες και έτσι αντικαθιστούν τις παλιές πρακτικές. Τέτοια διάδοση δεν λαμβάνει χώρα σε κενό αέρος αλλά συγκρουσιακά υπό την κυριαρχία των παλαιών κοινωνικών θεσμών / σχέσεων. Τα ριζοσπαστικά κινήματα και, ευρύτερα, οι κοινωνίες διαθέτουν πληθώρα οριζόντιων πρακτικών, που βρίσκονται έξω από την σφαίρα της εμπορευματικής αγοράς και αποτελούν ουσιαστικά τον βασικότερο πυλώνα για την αναπαραγωγή της κοινής ζωής. Οι πρακτικές αυτές παράγουν και κυκλοφορούν εναλλακτικές αξίες, που κατακλύζουν την καθημερινότητά μας σε πείσμα των αμβλυμένων κατανοήσεων της μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας. Αυτές τις αξίες ξεκλειδώνουν και μετασηματίζουν σε χρήμα τα ολιγοπώλια του δικτυοκρατικού καπιταλισμού, με αποτέλεσμα να έχουν αντικαταστήσει μέσα σε μια δεκαετία σχεδόν εξ ολοκλήρου τους μεγάλους παίκτες του βιομηχανικού κεφαλαίου στις πρώτες του S&P500.

Στην μετά-Covid εποχή οι πρακτικές των κινήματων και της κοινωνίας, που διαδίδονται ως ιός, θα ενταθούν για την κάλυψη των κενών της κοινωνικής αναπαραγωγής, που θα αφήσει πίσω της η οικονομική κρίση. Στόχος των κινήματων είναι να κερδίσουν άπαξ και δια παντός το νέο έδαφος, συγκροτώντας ανθεκτικούς στον χρόνο και στην αγορά θεσμούς κοινών. Σε αυτή την κατεύθυνση, οι οικικές πρακτικές των κινήματων πρέπει να συντονιστούν και να οργανωθούν με στόχο τον εκτατικό πολλαπλασιασμό από μυριάδες δράσεις συλλογικότητες χωρίς διευθυντικό κέντρο που να τις κατευθύνει. Σε αυτού του νέου τύπου διάχυση στην κοινωνία οι παραδοσιακές πρακτικές του δρόμου και των αμφιθεάτρων θα πρέπει να σμίξουν διαλεκτικά με τον σχεδιασμό καλών πρακτικών, εργαλειοθηκών και πλατφορμών για τέτοιες πρακτικές. Ταυτόχρονα, τα κινήματα οφείλουν να αναζητήσουν τρόπους για την κυκλοφορία των βασισμένων στα κοινά αξιών στο εσωτερικό τους αλλά και στην πολιτική

διεκδίκηση θεσμών, που θα μετασχηματίζουν το χρήμα / εμπόρευμα σε αξίες βασισμένες στα κοινά. Η πάλη για την αποκαθήλωση του χρήματος ως παγκοσμίου ισοδυνάμου της κοινωνικής αξίας στις κοινωνίες μας και η απαξίωση όλων των δικών μας πρακτικών, που δεν παράγουν χρήμα, είναι μια πάλη για την ανθεκτικότητα των κινηματικών δομών, μία πάλη εντέλει άκρως πολιτική, που πρέπει να δοθεί και σε θεσμικό επίπεδο για την παγίωση του εδάφους που κάθε φορά κερδίζεται από τις εκάστοτε άμπωτες των κινημάτων.

Η Νέα Μορφή Οργάνωσης

Τέλος, η αποδρομή της πανδημίας θα ενισχύσει τις τάσεις για την επανεφεύρεση της πολιτικής οργάνωσης, όχι πια ως διευθυντικού κέντρου αλλά ως πολλαπλασιαστή των μετασχηματισμών υπέρ των υποτελών τάξεων. Χωρίς να απαξιώνει τις «παραδοσιακές» δομές, μία τέτοια πολιτική οργάνωση θα ανοίγει διαρκώς ομόκεντρους κύκλους, που θα διαχέουν τον ιό του μετασχηματισμού στα πεδία τους, δεν θα παραμένουν όμως στο επιμέρους αλλά θα διασταυρώνονται και θα χτίζουν στο γενικό πεδίο των κοινωνικών αγώνων. Η πολιτική οργάνωση νέου τύπου θα διατηρεί ως γενικό της στόχο την δυαδική εξουσία, δεν θα συσσωρεύει όμως την κοινωνική της δύναμη από το μητρώο μελών της αλλά από τις διάχυτες πρακτικές των κοινών, με τις οποίες θα διατηρεί πολιτικές σχέσεις ριζοσπαστικοποίησης. Το χτίσιμο του πολιτικού μετώπου της επόμενης μέρας μοιάζει να αργεί σε συνάρτηση με τον χρόνο του κεφαλαίου, θα είναι όμως πιο αρραγές από ποτέ, γιατί θα έχει στέρεη βάση και θα είναι βγαλμένο από την ίδια τη ζωή.

COVID-19: Ας το πάρουμε από εκεί που το αφήσαμε

του Μηνά Μπλάνα

Μέλλον και παρόν των «άόρατων» της κοινωνίας, η απαγόρευση κυκλοφορίας και οι ειδήμονες που απλώνουν χέρι στις ζωές μας και δεν έφυγαν ποτέ.

Ο κορωνοϊός ήρθε στις ζωές μας σε μία ήδη τεταμένη περίοδο. Με ένα πολεμικό και ξενοφοβικό κλίμα να κυριαρχεί στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας με την άμεση συμβολή των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και της ακροδεξιάς στροφής της παραδοσιακής Δεξιάς. Οι χειρισμοί, σ' αυτό το θέμα ωστόσο, σε γεωπολιτικό και κρατικό επίπεδο δεν κολακεύουν καμία κυβέρνηση που υποτίθεται πως όταν δεν ξυλοκοπεί κατοίκους των νησιών, τους «συμπονά» δίνοντας τους όλα τα εφόδια και την άνεση να σταθούν απέναντι σε γυμνά κορμιά, σε πρόσφυγες και μετανάστ(ρι)ες. Να εκτονώσουν την οργή τους, όχι στα κράτη που είναι υπαίτια για την κατάσταση αλλά στα θύματα αυτών των πολιτικών. Το μόνο που έχει καταφέρει είναι να προσπαθεί να ισορροπήσει, με επιτυχία θα μπορούσαμε να πούμε, ανάμεσα στην εθνικιστική-ξενοφοβική ρητορική που η ίδια αναπαράγει και τις επιλογές της σχετικά με την αποσυμφόρηση των νησιών.

Και αξίζει να αναφερθεί λίγο αναλυτικότερα η διαχείριση σε διεθνές επίπεδο. Το κράτος της Ελλάδας είναι αυτό που στηρίζει την περίφημη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας που κρατάει πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες δέσμιους στα νησιά (τι ειρωνεία που από την πρώτη στιγμή μόνο το αντιρατσιστικό κίνημα στάθηκε απέναντι σ' αυτό). Το κράτος της Τουρκίας εκμεταλλεύτηκε πλήρως αυτή τη συμφωνία και η Ελλάδα από την άλλη μεριά ως «σύνορο της ΕΕ» εσκεμμένα γυρίζει το ζήτημα στο εσωτερικό της φτιάχνοντας σενάρια πολέμου με ένοπλες ομάδες πολιτών να περιφρουρούν τα σύνορα. Κατ' αυτόν τον τρόπο δίνει ακόμα περισσότερη ισχύ στον Ερντογάν ο οποίος εργαλειοποιεί τους/τις

πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες. Παράλληλα, η ίδια η κυβέρνηση της Ελλάδας που μιλάει για «λαθρομεταναστευτικό πρόβλημα» απέχει από οποιαδήποτε συνάντηση αφορά το προσφυγικό και την ίδια την επαναδιαπραγμάτευση της συμφωνίας. Εμμένει σε μία διαχείριση που το μόνο που τρέφει είναι περισσότερο ρατσισμό, εθνικισμό, χωρίς να φέρνει κανένα από αποτέλεσμα στην διαχείριση του ζητήματος παρά μόνο παραπάνω συμφόρηση των νησιών, θάνατο και οργή. Με ανθρώπινες ζωές στην μέση των διακρατικών παιχνιδιών της εξουσίας.

Από τότε έχει μεσολαβήσει το κοσμοϊστορικό γεγονός της πανδημίας. Η κυβέρνηση συνεχίζει στα ίδια ακριβώς πλαίσια την θανατοπολιτική της πάνω στα σώματα των «αόρατων» της κοινωνίας όπως άστεγοι, φυλακισμένοι/ες, ηλικιωμένοι σε γηροκομεία, πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες, ΑμεΑ, τοξικοεξαρτημένοι και ψυχικά ασθενείς. Κάνει αστεία τα διαγγέλματα για αυτοπεριορισμό καθώς την ίδια στιγμή χιλιάδες άνθρωποι ζούνε σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης με έναν αναγκαστικό συνωστισμό λόγω της χωροταξίας των δομών και χωρίς καν νερό για να πλύνουν τα χέρια τους. Όλα αυτά υπό την αιγίδα του ελληνικού κράτους που φαίνεται να ψάχνει ένα αποδιοπομπαίο τράγο για να συνεχίσει το ξενοφοβικό-πολεμικό σκηνικό του.

Η τακτική του περιορισμού των μετακινήσεων και του «Μένουμε Σπίτι» δεν επιβάλλεται επί ίσοις όροις πάνω στην κοινωνία. Τουλάχιστον όμως, πάρθηκε αρκετά νωρίς σε σχέση με την διάδοση του ιού, αποφεύγοντας έτσι αρκετά περισσότερα θύματα που θα βλέπαμε δεδομένης και της απαξίωσης που δέχονται ακόμα και τώρα τα δημόσια νοσοκομεία και δομές.

Και για όσους/ες έχουν αμφιβολίες, ας δούμε πως χρησιμοποιείται στην πραγματικότητα από την κυριαρχία το όλο αφήγημα του μη αυτοπεριορισμού και της «κοινής γριπούλας». Μία ματιά στην ειδησεογραφία, στα κρούσματα και στους θανάτους σχετικά με χώρες όπως η Αγγλία, οι ΗΠΑ και η Βραζιλία αρκεί για να πείσει σχετικά με την φαιδρότητα και την αδίστακτη γλώσσα της εξουσίας πάνω σε χαμένες ανθρώπινες ζωές.

Με βάση αυτό, η ιδέα του περιορισμού στο σπίτι και στις λιγότερες μετακινήσεις λόγω της μεταδοτικότητας του ιού κρίνεται αναγκαία από μόνης της.

Μία συνθήκη και αναγκαιότητα την οποία εκμεταλλεύτηκε πλήρως το κράτος, έτσι ώστε να απλώσει τα πλοκάμια του στην ιδιωτική σφαίρα της κοινωνίας και του κάθε πολίτη. Ο κρατικός μηχανισμός – ο υπέρτατος προστάτης και εγγυητής της ίδιας της ζωής. Έτσι, με όλη τη νομιμότητα που του δίνει η βαθιά πίστη της κοινωνίας σε αυτό (και όχι στις ίδιες τις δυνάμεις της) ως ρυθμιστή της τάξης και της καθημερινότητας, άδραξε την ευκαιρία για περαιτέρω έλεγχο, καταστολή και μία νέα κανονικότητα. Αυτή του συνεχόμενου φόβου, των διαταγμάτων, της επιτήρησης και της στρατιωτικής διαχείρισης οποιονδήποτε κρίσεων.

Οι ειδικοί ως ρυθμιστές της κοινωνίας

Στο παραπάνω μέτρο συμβάλουν και οι κάθε είδους ειδικοί επί της πανδημίας. Επιδημιολόγοι, λοιμοξιολόγοι, καθηγητές Ιατρικής και πάσης φύσεως σχετικός επιστήμονας. Απολύτως λογικό να κυριαρχούν στο δημόσιο βήμα αφού κρίνονται οι πλέον ειδικοί για την αντιμετώπιση του ιού. Όμως, ποιος είπε πως αποτελούν τις αψεγάδιαστες αυθεντίες που δεν συμβιβάζονται με κρατικά κι άλλα συμφέροντα; Ειδικά, όταν παρακολουθούμε συνεντεύξεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας με παρόμοια διακεκριμένους επιστήμονες να λένε κάπως διαφορετικά πράγματα από αυτά των εγχώριων.

Πότε άραγε σταμάτησε να κυριεύεται και να καθορίζεται η ζωή από ειδικούς;

Το πολιτικό σύστημα της αντιπροσώπευσης είναι δομημένο κατ' αυτόν τον τρόπο και δεν σταμάτησε και ούτε πρόκειται να σταματήσει να διαμορφώνει αυτές τις συνθήκες. Πολιτικοί και πολίτες, ενασχόληση με τα «κοινά» και ανάθεση. Αυτοί είναι οι αποκλεισμοί που τράβηξε η κυριαρχία ανάμεσα στην εξουσία και στην κοινωνία. Η αποστασιοποίηση του μέσου ανθρώπου από αυτά

που τον αφορούν με την πρόσληψη άλλων ατόμων για υλοποίηση τους μέσα από την αντιπροσώπευση στα κέντρα αποφάσεων. Διαρρηγνύοντας, έτσι, την σχέση της ίδιας της κοινωνίας -των ανησυχιών και των αναγκών της- με την απόφαση και τον καθορισμό της επίλυσης τους. Με λίγα λόγια, εδραιώθηκε ένα σύστημα όπου οι ίδιες οι κοινωνίες δεν έχουν κανέναν αποφασιστικό ρόλο για τα ίδια τα προβλήματα τους μεταφέροντας την απόφαση στους ειδικούς, στους πολιτικούς.

Εντός του ίδιου πλαισίου, την τελευταία δεκαετία η κοινωνία της Ελλάδας βίωσε την κρίση του δημοσιονομικού χρέους με σκληρότατα μέτρα λιτότητας και φτωχοποίησης της. Μέτρα τα οποία με την σειρά τους βασίστηκαν πλήρως στις αποφάσεις οικονομικών επιτελείων με διόλου ανιδιοτελή κίνητρα πάνω στην οικονομία. Η παράδοση σ' έναν στείρο οικονομισμό που κυριάρχησε στον δημόσιο λόγο όσο ποτέ πήρε την θέση του στο σύστημα εξουσίας και κυριαρχίας θέτοντας τις βάσεις για το μέλλον της κοινωνίας. Μα πάνω απ' όλα, η τύχη της αφέθηκε πλήρως σε όλες αυτές τις αποφάσεις μέσα από κλειστές πόρτες του ΔΝΤ, της ΕΕ, του ΕSM αφού ο λόγος τους λαμβάνονταν ως ιερές προφητείες από το ίδιο το κράτος.

Οι ιδέες της άμεσης δημοκρατίας, του κοινοτισμού και της κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας προσπαθούν διαταράξουν ακριβώς αυτά. Δεν χρειάζονται ειδικοί για να μας πούνε πως θα ζήσουμε, εφόσον εμείς ξέρουμε καλύτερα πως να παράγουμε και να επιλύουμε τα προβλήματα του σπιτιού, της πολυκατοικίας, της κοινότητας. Η οικονομία να υποταχθεί στην κοινωνία και όχι το αντίθετο. Στηρίζονται στις απαραίτητες κοινωνικές σχέσεις και αξίες αμοιβαιότητας, αλληλοσεβασμού και αλληλοβοήθειας. Αυτές οι επιμορφωτικές διαδικασίες και συνειδητοποιήσεις διαμορφώνουν έναν ανθρωπότυπο με υψηλό αίσθημα ευθύνης απέναντι στην κοινωνία, αυτεξούσιο με πλήρη συνείδηση και γνώση της αυτονομίας του. Σε αντίθεση, με τον κρατισμό και τον νεοφιλελευθερισμό που διαλύουν αυτή την κοινωνική διάσταση του ατόμου, απομονώνοντας το από τους γύρω του, καθιστώντας τον φαινομενικά ανίκανο για οποιαδήποτε απόφαση δεν αφορά τον

μικρόκοσμο του.

Κι τώρα είναι η στιγμή αυτές οι αξίες και οι κατευθύνσεις της κοινωνικής αυτοοργάνωσης να παίξουν καθοριστικά τον ρόλο τους απέναντι στην οικονομική ύφεση που έρχεται. Μία κρίση που θα χρησιμοποιηθεί για να διατηρηθούν και να συνεχιστούν οι υφιστάμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Με ιδιωτικοποιήσεις και δήθεν επενδύσεις χωρίς καν περιβαλλοντικές μελέτες κι άλλες παρόμοιες ρυθμίσεις διευκόλυνσης τους στον βωμό της διάσωσης για άλλη μια φορά της οικονομίας. Άλλωστε αποδεικνύεται πως τα δώρα σε εταιρείες και οι μπίζνες δεν μπήκαν ποτέ σε καραντίνα.

Ας το πάρουμε από εκεί που το αφήσαμε, λοιπόν. Όλα τα παραπάνω προβλέπουν ένα αρκετά δυσοίωνο μέλλον όσο και παρόν για τους "απόκληρους" αυτού του κόσμου. Δεν απέχει και πολύ ο καιρός που θα ξεπροβάλουν όλο και περισσότερες μισάνθρωπες-κανιβαλιστικές κραυγές από όλη την Ευρώπη. Με κοινωνικούς αυτοματισμούς να στοχεύουν όχι μόνο τον «ξένο» αλλά και αυτούς που έχουν τον ιό ως άμεσους εξολοθρευσίμους εχθρούς. Ας μην ξεχνάμε και πρόσφατα παραδείγματα όπως με τον HIV, όταν στο στόχαστρο τέθηκε τότε η κοινότητα των ομοφυλόφιλων. Αυτές είναι μόνο κάποιες από τις προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπίσει η κοινωνία μπροστά στην ακόμα μεγαλύτερη επέλαση του νεοφιλελευθερισμού ως τρόπου σκέψης (ατομικιστική νοοτροπία), ταξικής μετακύλισης οποιουδήποτε κόστους (εργασιακός μεσαίωνας) και της κρατικής επιβολής σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής.

Αυτή τη φορά ας τολμήσουμε. Να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας ως αυτόνομες οντότητες πέρα από το κράτος και την αγορά ή έστω ,αν ακούγεται μεγαλεπήβολο το τελευταίο, να μην αφήσουμε τουλάχιστον να γίνει η κοινωνία έρμαιο στα θανατηφόρα πλάνα τους. Μπροστά στο τέρας του κράτους και του καπιταλισμού να μην παίξουμε το παιχνίδι του και να απαντήσουμε με κοινωνική αυτοοργάνωση και αντιεξουσία.

Ο Αγκάμπεν, ο Ζίζεκ και ο Ιός: Μία προσπάθεια αντιεξουσιαστικής σύνθεσης

Η συνθήκη του κορωνοϊού έχει, πλην όλων των άλλων, πυροδοτήσει μία ενδιαφέρουσα συζήτηση όσον αφορά το ευρύτερο πολιτικό πλαίσιο της διαχείρισης της πανδημίας από Κράτος και Κεφάλαιο. Ειδικότερα οι παρεμβάσεις του Τζόρτζιο Αγκάμπεν ήταν αυτές που προκάλεσαν την πλέον έντονη αντιπαράθεση. Η Βαβυλωνία έχει τοποθετηθεί επί του ζητήματος ([εδώ](#) και [εδώ](#)) όμως θεωρούμε πολύ σημαντικό να δίνουμε τον χώρο για την διεξαγωγή του διαλόγου αυτού.

του Πάνου Θεοδωρόπουλου

Θα προσπεράσω το κομμάτι της περιγραφής του τι συμβαίνει γύρω μας, καθώς θα ήθελα να πιστεύω πως οι περισσότεροι έχουμε εξαντληθεί διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας το ίδιο πράγμα από διαφορετικούς αρθρογράφους. Θα προσπεράσω επίσης το κομμάτι που αφορά στο τι έχει γίνει και στο τι θα έπρεπε να γίνει. Αυτά τα θέματα έχουμε ήδη καλυφθεί εκτενώς και αυτή η κάλυψη θα συνεχιστεί κατά τους επόμενους μήνες. Και προφανώς, ένα πρόχειρο διάβασμα στο Interregnum (η ιστοσελίδα που δημοσιεύτηκε το πρωτότυπο άρθρο ΣτΜ) είναι αρκετό να καταδείξει πόσο υποστηρίζουμε την δημιουργία διαφόρων δικτύων αλληλοβοήθειας, που έχουν ξεκινήσει να εξαπλώνονται σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο. Αντί αυτών, αντιστρέφοντας τον Μαρξ, θα ήθελα να εστιάσω στην ερμηνεία της τρέχουσας συγκυρίας όσον αφορά την κυβερνησιμότητα, τον κρατικό έλεγχο επί των ζώων μας, την υπακοή, την υποκειμενικότητα και την αντίσταση. Ο

μόνος λόγος που θέλω να αναλάβω αυτή την αποστολή είναι επειδή δεν νιώθω επαρκώς καλυμμένος από τις περισσότερες τοποθετήσεις που έχω διαβάσει. Για να το κάνω αυτό, θα ασχοληθώ σύντομα με τα επιχειρήματα του Αγκάμπεν σχετικά με την κατάσταση στην Ιταλία, θα περάσω στην απάντηση του Ζίζεκ και θα επιχειρήσω να εμπλακώ σε μία συζήτηση που αναπτύσσει αυτές τις προοπτικές από μία αντιεξουσιαστική θέση. Φυσικά, κανείς από αυτούς τους διανοητές δεν διαθέτει επακριβώς αντιεξουσιαστική προοπτική, αλλά οι λόγοι για τους οποίους εστιάζω σε αυτούς ευελπιστώ να γίνουν αντιληπτοί. Για λόγους κατανόησης, δεν θα εμπλακώ σε βαθιές ακαδημαϊκές/θεωρητικές αναλύσεις αλλά οι πηγές μου θα περιοριστούν σε συνεντεύξεις των δύο διανοητών.

Η [αρχική συνέντευξη](#) του Αγκάμπεν ήρθε στις 26 Φεβρουαρίου κι έκτοτε έχει επανέλθει για να εξηγήσει περαιτέρω την θέση του σε δυο φάσεις (διαθέσιμες [εδώ](#) και [εδώ](#)). Στις 26 Φεβρουαρίου, βασιζόμενος στις έως τότε διαθέσιμες πληροφορίες, αναφέρθηκε στην «υποτιθέμενη επιδημία» του κορωνοϊού, ο κίνδυνος του οποίου είχε υποτιμηθεί σοβαρά από τις δημοσιεύσεις του Εθνικού Κέντρου Ερευνών της Ιταλίας και αναρωτιούνταν: «Εάν αυτά είναι τα δεδομένα, γιατί λοιπόν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι αρμόδιες αρχές επιδιώκουν να εξαπλώνουν κλίμα πανικού χρησιμοποιώντας επί της ουσίας την κατάσταση εξαίρεσης για ολόκληρες περιφέρειες που προκαλεί σημαντικούς περιορισμούς στην κινητικότητα και αναστέλλει τη φυσιολογική λειτουργία στην καθημερινή ζωή και στην εργασία;» Δεδομένης της αισθητής δυσαναλογίας ανάμεσα στις διαθέσιμες πληροφορίες και την ανταπόκριση του ιταλικού κράτους, υποστήριξε πως για μια ακόμη φορά γινόμασταν αυτόπτες μάρτυρες «της αυξητική τάση να χρησιμοποιείται η κατάσταση εξαίρεσης ως κανονικότητα προτύπου διακυβέρνησης». Στην συνέχεια συνέκρινε τον COVID-19 με την «φυσιολογική γρίπη» καταλήγοντας πως τα κρατικά μέτρα και η κοινωνική ανταπόκριση που αναδύθηκαν υπό το πρόσχημα αυτής της «γρίπης» σηματοδοτούν μία αυξανόμενα εξουσιαστική κυβερνητική στροφή, όπου η ελευθερία περιορίζεται «στο όνομα μίας επιθυμίας για ασφάλεια και έχει προκληθεί από τις ίδιες τις κυβερνήσεις που τώρα παρεμβαίνουν για να την ικανοποιήσουν».

Κυρίως, μίλησε για το κυρίαρχο κλίμα φόβου που ενθαρρύνεται στις κοινωνίες (φόβος απέναντι στην τρομοκρατία, την ανεργία, την κλιματική αλλαγή κλπ) ο οποίος χρησιμοποιείται από τα κράτη για να νομιμοποιήσουν αυταρχικές παρεμβάσεις στην ίδια την υφή της καθημερινής **κοινωνικής** ύπαρξης.

Τα πολύ συνοπτικά σχόλια του Αγκάμπεν προκάλεσαν μία έκρηξη κριτικής από όλες τις πτέρυγες του πολιτικού φάσματος. Όσο διασκεδαστικό κι αν μπορεί να είναι το **να** εξετάσουμε το εύρος της πολυπλοκότητας **των αντιδράσεων**, το πιο σημαντικό εδώ, για τους σκοπούς του άρθρου, είναι η ουσία. Η οποία κατά την γνώμη μου εντοπίζεται διαυγέστερα στην απάντηση του Ζίζεκ γιατί συγχωνεύει κριτικές τόσο από τα αριστερά όσο και από τα δεξιά, παράλληλα προτάσσοντας κάποιες πρωτότυπες και διεισδυτικές δικές του προοπτικές. Δεν είμαι οπαδός του Ζίζεκ, αλλά θα χρησιμοποιήσω διάφορα στοιχεία από την απάντησή του σαν κομμάτια που συνεισφέρουν σε μία λεπτομερή ανάλυση της κατάστασης, ώστε να συνεχίσουμε έπειτα.

Αρχικά, είναι σημαντικό να ξεκαθαρίσουμε πως ο Ζίζεκ είχε το πλεονέκτημα της εκ των υστέρων γνώσης – η απάντησή του στον Αγκάμπεν δημοσιεύτηκε στις 16 Μαρτίου, και σε αυτή την φάση οι διαθέσιμες πληροφορίες ήταν απείρως περισσότερες. Αυτό του επέτρεψε να κερδίσει μερικούς εύκολους πόντους διακωμωδώντας τις αφελείς δηλώσεις του Αγκάμπεν γύρω από την σοβαρότητα του ιού. Ωστόσο, σύντομα μετακινείται από αυτό και αναποδογυρίζει τον Αγκάμπεν. Ρωτάει: *«Γιατί συμφέρει το κράτος να δημιουργήσει έναν τέτοιο πανικό, ο οποίος θα συνοδευτεί από δυσπιστία προς την κρατική ισχύ («Είναι αβοήθητοι, δεν κάνουν αρκετά...») και ο οποίος παρακωλύει την ομαλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου; Είναι όντως προς το συμφέρον του κεφαλαίου και της κρατικής ισχύος να πυροδοτήσει μία παγκόσμια οικονομική κρίση ούτως ώστε να αναζωογονήσουν την κυριαρχία τους; Υπάρχουν καθαρά σημάδια πως όχι μόνο ο απλώς κόσμος, αλλά επίσης το κράτος το ίδιο τελεί υπό πανικό, έχοντας συναίσθηση της αδυναμίας του να ελέγξει την κατάσταση – είναι αυτά τα σημάδια απλώς ένα στρατήγημα;»*

Αν εμείς, σαν αντικαπιταλιστές, δεχόμαστε πως μία από τις κυριότερες λειτουργίες του κράτους είναι η «ομαλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου» και η ατελείωτη αναζήτηση της αύξησης των κερδών, είναι λογικό να απορούμε πως η παρούσα κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, με την επερχόμενη παγκόσμια οικονομική κατάρρευση, ωφελεί τους εξουσιαστές μας. Μία χοντροκομμένη ανάγνωση των θέσεων του Αγκάμπεν θα μπορούσε να καταδείξει πως το «σύστημα» αποδέχεται αυτά τα μέτρα σαν προσωρινά προσκόμματα που θα διασφαλίσουν την μελλοντική ομαλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου, αλλά αυτή της ανάγνωσης διαφεύγει ένα σημείο – κλειδί: σε προγενέστερες περιστάσεις ραγδαίας επέκτασης του κυβερνητικού ελέγχου, με εξαίρεση πολέμους στο εσωτερικό, έχουν καταφέρει να περάσουν επιτυχημένα τα μέτρα τους χωρίς γενικό σταμάτημα της οικονομίας (βλέπε για παράδειγμα το Patriot Act στις ΗΠΑ επί Μπους, την εφαρμογή των νομοθετημάτων για την τρομοκρατία το Ηνωμένο Βασίλειο, συμπεριλαμβανομένου του PREVENT, ή τα πειράματα της Σχολής του Σικάγο στην Χιλή).

Ο Ζίζεκ συνεχίζει υποστηρίζοντας πως τα τρέχοντα κυβερνητικά μέτρα δεν θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται με μία κλασική Φουκοϊκή προοπτική η οποία αναζητά συνεχώς νέους τρόπους με τους οποίους οι τεχνολογίες της διακυβέρνησης προσπαθούν να περιορίσουν ή να κατευθύνουν την ελευθερία και τις επιθυμίες μας. Γράφει πως η θέση του Αγκάμπεν είναι «η ακραία εκδοχή μίας διαδεδομένης αριστερίστικης τάσης ανάγνωσης του «υπερβολικού πανικού», που προκλήθηκε από την διάδοση του ιού, σαν ένα μείγμα εξουσιαστικής εξάσκησης κοινωνικού ελέγχου με στοιχεία ξεκάθαραυ ρατσισμού («Ρίχ'τε τα την φύση ή την Κίνα»).

Σημειώνει πως, αντίθετα με τις απόψεις του Αγκάμπεν περί περιορισμού της ελευθερίας, νέες μορφές αλληλεγγύης αναδύθηκαν. Αναγνωρίζει μία ανανεωμένη τάση από τις μάζες για κριτική των κυβερνήσεων τους. Επίσης αναγνωρίζει τις πιθανότητες που εμφανίζονται για μία εγκατάλειψη του εθνικιστικού απομονωτισμού προς ένα πιο παγκόσμιο, και

στραμμένο προς την αλληλεγγύη πλαίσιο, εξαιτίας των κοινών κινδύνων που όλοι αντιμετωπίζουμε (ο απόηχος του Ούλριχ Μπεκ εδώ είναι σημαντικός και θα τον ξαναδούμε παρακάτω). Βασισμένος στην άποψή του πως, αντί της επιστροφής στην κανονικότητα ή απλά στην ανάλυση της πραγματικότητας μέσω των «κανονικών» πλαισίων αναφοράς, «θα πρέπει να αλλάξουμε εντελώς την στάση μας απέναντι στην ζωή», εστιάζει στις επακόλουθες πιθανότητες που βλέπει πως έχουν την δυνατότητα να οδηγήσουν σε έναν «αναφευρημένο Κομμουνισμό» στον οποίο η αμοιβαία αλληλεξάρτηση είναι νομικά και θεσμικά κατοχυρωμένη σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτά είναι τα σημεία των επιχειρημάτων στα οποία θα εστιάσω· για μία πιο ενδελεχή εξέταση, προτείνω το πρωτότυπο άρθρο.

Μία μέρα μετά, ο Αγκάμπεν απάντησε. Ξεκαθάρισε πως ο σκοπός του δεν ήταν να μπει «στις συζητήσεις μεταξύ των επιστημόνων σχετικά με την επιδημία. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι οι εξαιρετικά σοβαρές ηθικές και πολιτικές επιπτώσεις που προκύπτουν». Επανέλαβε την προειδοποίησή του σχετικά με την διογκωμένη τάση των κοινωνιών μας να κατευθύνονται από κοινά συναισθήματα όπως ο φόβος και το άγχος. Με όρους αλληλοσυσχέτισης, υποστηρίζει πως η παρούσα κρίση επιδείνωσε την τάση μας να βλέπουμε ο ένας τον άλλον με καχυποψία, διαρρηγνύοντας τους όποιους (ήδη φθαρμένους) δεσμούς αμοιβαιότητας και αλληλεγγύης: «Οι άλλοι άνθρωποι, όπως ακριβώς η πανώλη που περιγράφεται από τον *Manzoni* στο μυθιστόρημά του *Οι Αρραβωνιασμένοι*, δεν είναι τίποτα άλλο παρά φορείς της μόλυνσης, οι οποίοι πρέπει να παραμείνουν σε μια απόσταση το λιγότερο του ενός μέτρου». Στην συνέχεια επεξήγησε αυτό που είναι, κατά τη γνώμη μου, το πιο σημαντικό σημείο: «Οι άνθρωποι έχουν τόσο πολύ εξοικειωθεί να ζουν σε μια κατάσταση μόνιμης κρίσης που δεν φαίνεται να αντιλαμβάνονται ότι η ζωή τους έχει μειωθεί στο επίπεδο μιας καθαρά βιολογικής συνθήκης, και ότι έχει χάσει όχι μόνο την πολιτική της διάσταση, αλλά και οποιαδήποτε ανθρώπινη διάσταση. Μια κοινωνία η οποία ζει σε μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης δεν μπορεί να αποτελέσει μια ελεύθερη κοινωνία».

Στην πιο πρόσφατη παρέμβασή του προσέθεσε κάποιες λεπτομέρειες εξηγώντας πως, αντίθετα από το να αντιμετωπίζει τα μέτρα σαν κάποιου είδους διαβολική, άνωθεν συνομωσία, τα βλέπει σαν παραδείγματα «αντικειμενικών συνομωσιών» όπου η κατάσταση καθίσταται εκμεταλλεύσιμη από κυβερνήσεις που θέλουν να εισάγουν συγκεκριμένα μέτρα. Αυτή η στάση μοιάζει με την πρόσφατη παρέμβαση της [Ναόμι Κλάιν](#), η οποία ωστόσο δεν έχει δεχτεί σε καμία περίπτωση την κριτική που δέχτηκε ο Αγκάμπεν. Αντί της επικέντρωσης στην παρούσα κατάσταση, που έχει ήδη καλυφθεί και αναλυθεί ευρύτατα, ο Αγκάμπεν επιλέγει να κατευθύνει τις ενέργειές του προς την πρόγνωση μελλοντικών προβληματικών πιθανοτήτων, οι οποίες εγγράφονται στο παρόν: «Αυτό που με απασχολεί δεν είναι μόνο το παρόν, αλλά επίσης τί θα έρθει μετά. Όπως ακριβώς οι πόλεμοι κληροδότησαν ειδικές τεχνολογίες στην ειρήνη, κατά παρόμοιο τρόπο είναι πολύ πιθανόν πως οι κυβερνήσεις, μετά το τέλος της υγειονομικής κρίσης, θα επιζητήσουν να συνεχίσουν τα πειράματα που δεν έχουν ακόμη κατορθώσει να φέρουν εις πέρας: τα σχολεία και τα πανεπιστήμια κλείνουν και παραδίδονται μαθήματα μόνο διαδικτυακά, σταματάμε να συναθροίζομαστε και να συζητάμε για πολιτικούς ή πολιτιστικούς λόγους και απλώς ανταλλάσσουμε ψηφιακά μηνύματα, μηχανές αντικαθιστούν στο μέτρο του δυνατού κάθε επαφή – κάθε μετάδοση – ανάμεσα σε ανθρώπινες υπάρξεις.

Υπό μία έννοια, όμοια με την [διάσημη συζήτηση](#) ανάμεσα σε Φουκώ και Τσόμσκι, ο Ζίζεκ και ο Αγκάμπεν δεν συνομιλούν ακριβώς: μια πιο ακριβής περιγραφή θα ήταν πως τα επιχειρήματα των δύο είναι παράλληλα το ένα προς το άλλο: αναλύουν το ίδιο ζήτημα από εντελώς διαφορετικές προοπτικές, αξιοποιώντας τις δικές τους υφιστάμενες αναλύσεις και τροχιές, και δεν γίνεται να συναντηθούν ώστε να αντιπαρατεθούν (μια εκτενέστερη ανάλυση της συζήτησης είναι διαθέσιμη [εδώ](#)). Ενώ ο Ζίζεκ προτιμά να εστιάζει στις πιθανότητες που μπορεί να αναδυθούν από αυτή την αντικειμενικά νέα πραγματικότητα, ο Αγκάμπεν θέλει να διασφαλίσει πως οι κυβερνήσεις και το κεφάλαιο δεν θα καταφέρουν να εκμεταλλευτούν την τρέχουσα συνθήκη για να ψαλιδίσουν τις ήδη περιορισμένες ελευθερίες μας. Ο Ζίζεκ ορθά

άσκησε κριτική στην αρχική αφέλεια του Αγκάμπεν: η πανδημία του κορωνοϊού προκάλεσε τεράστιο αριθμό θανάτων παγκοσμίως, έθεσε σε κίνδυνο τις ζωές επισφαλώς εργαζόμενων, μεγιστοποίησε τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι υγειονομικοί, και επιπλέον κατέδειξε την ευρύτερη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού. Έχει δίκιο όταν ισχυρίζεται πως είναι οι προνομιούχοι εκείνοι που μπορούν να συνεχίσουν να ζουν «κανονικά», την ίδια ώρα που οι υπόλοιποι πρέπει να προσαρμοστούμε σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες ύπαρξης.

Ωστόσο – κι εδώ είναι που πιστεύω πως οι κριτικές στον Αγκάμπεν είναι είτε μυωπικές είτε απλώς κακόβουλες – ο Αγκάμπεν **ποτέ δεν είπε πως πρέπει να συνεχίσουμε τις ζωές μας ωσάν να μην άλλαξε τίποτα**. Ουδέποτε είπε πως θα πρέπει να βγούμε στους δρόμους και όλο χαρά να φιλάμε ο ένας τον άλλον σε μία εορταστική διακήρυξη της ελευθερίας και της αυτονομίας μας από την εξουσία. Ο Αγκάμπεν προειδοποιεί σχετικά με την ανησυχητική πιθανότητα κάποια από τα βασικά χαρακτηριστικά της παρούσας κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, να επεκταθούν πέραν των κρίσιμων μηνών που απαιτούνται για τον περιορισμό του ιού.

Αντίθετα με ότι τα περισσότερα μέσα και ηγέτες θέλουν να πιστεύουμε, η κοινωνική αποστασιοποίηση κάθε άλλο παρά νέο φαινόμενο είναι. Αυτό που είναι καινούργιο είναι η πρακτική της διάσταση.

Δεν είναι άραγε η φράση της Μάργκαρετ Θάτσερ «δεν υπάρχει κοινωνία» η πλέον ακραία έκφραση κοινωνικής αποστασιοποίησης που μπορεί κάποιος να φανταστεί; Δεν είναι η λιτότητα η οικονομική έκφραση της κοινωνικής αποστασιοποίησης όταν οι κύριες δημόσιες υποδομές που επιτρέπουν την κοινωνικοποίηση, συμπεριλαμβανομένων των λεσχών, των βιβλιοθηκών, των γυμναστηρίων και των σχολείων, αποδεκατίζονται και κλείνουν;

Η κατάρρευση των κύριων θεσμών που, τα παλαιότερα χρόνια, έθρεφαν μία κάποια ομοιότητα με ένα πνεύμα κοινωνικότητας, συμπεριλαμβανομένου των συνδικάτων, είναι ένα από τα κύρια

χαρακτηριστικά της μεταμοντέρνας εποχής. Η ανάδυση του ατομικισμού και η ταυτόχρονη υποχώρηση των συλλογικών, ταξικών αφηγήσεων και αντιλήψεων του εαυτού, είναι θεμέλιος λίθος του νεοφιλελεύθερου εγχειρήματος που επιβάλλεται από κυβερνήσεις και εταιρίες σε όλο τον κόσμο. Αυτό το εγχείρημα, μαζί με πολλά που προηγήθηκαν, βασίζεται στην δημιουργία και μεγέθυνση διαχωρισμών μεταξύ των ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων αυτών των φυλετικών, ταξικών, εθνικών, φύλου και πάει λέγοντας. Πράγματι, η ξεκάθαρη υποκρισία των σημερινών κυβερνήσεων απογυμνώνεται όταν κατηγορούν το άτομο για αντικοινωνικές συμπεριφορές, τις οποίες οι ίδιες κυβερνήσεις υπομονετικά ενθάρρυναν και καλλιέργησαν για τουλάχιστον τρεις γενεές!

Αυτό δεν είναι κάποιο νέο ή ιδιαίτερα ενδιαφέρον επιχείρημα, οπότε δεν θα επεκταθώ. Αυτό που θέλω κυρίως να τονίσω είναι πως ο Αγκάμπεν δεν βρίσκεται εκτός πλαισίου: προειδοποιεί πως η τάση για την διάλυση της αλληλεγγύης και της κοινότητας που προϋπήρχε της πανδημίας, πιθανότατα θα επεκταθεί κατά την διάρκεια αυτής και μετά το πέρας της, και πως οι κυβερνήσεις θα την εκμεταλλευτούν για να ενεργοποιήσουν μέτρα που θα τους δώσουν την δυνατότητα να προωθήσουν τους στόχους τους. Ναι, τα κοινωνικά κινήματα πρέπει να επικεντρωθούν στα επείγοντα ζητήματα που βρίσκονται ενώπιον μας. Αυτά περιλαμβάνουν την στήριξη των εργαζομένων που έχασαν τις δουλειές τους, εργαζόμενους που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή και κάθε ευάλωτο άτομο που χρειάζεται βοήθεια που οι κρατικές δομές δεν παρέχουν. Ναι, πρέπει να τηρήσουμε την κοινωνική αποστασιοποίηση και την απομόνωση αν είναι δυνατόν, όσο διαρκεί η κρίσιμη φάση της πανδημίας. Και κυρίως, πρέπει να προσπαθήσουμε και να πολιτικοποιήσουμε υπάρχοντα παραδείγματα συλλογικές, κοινοτικής αλληλεγγύης ώστε να προσπαθήσουμε να υπερβούμε το συνολικό πλέγμα καταπίεσης των ζώων μας. Αυτό περιλαμβάνει την οργάνωση πρωτοβουλιών, την αναζήτηση νέων μεθόδων επικοινωνίας και συνεργασίας και συζήτησης για δράσεις όπως απεργίες, ενοικιοστάσια κλπ. Ωστόσο, δεν γίνεται να λησμονούμε πως ζούμε σε ένα κόσμο χτισμένο σε ανισότητες. Και πως τα Κράτη και οι περισσότεροι επίσημοι θεσμοί, εν τέλει

υπηρετούν και προστατεύουν αυτές τις θεμελιώδεις ανισότητες.

Εκεί που τα επιχειρήματα του Ζίζεκ μπορούν να συγκριθούν με αυτά του Μπεκ και άλλων κοινωνιολόγων και οικονομολόγων των αρχών του 21^{ου} αιώνα, οι οποίοι υποστήριζαν ένα αφήγημα περί «θανάτου των τάξεων». Δεν υπάρχει χώρος εδώ για μία ενδελεχή έκθεση των διεισδυτικών και περίπλοκων επιχειρημάτων του Μπεκ και αναπόφευκτα θα δημιουργούνταν παρερμηνείες. Ωστόσο, αρκεί να πω πως ο Μπεκ υποστήριζε κατά βάση πως το κυρίαρχο μαρξιστικό ερμηνευτικό μοντέλο της ταξικής πάλη ήταν ξεπερασμένο· πίστευε πως η κοινωνία της παγκοσμιοποίησης του 21^{ου} αιώνα μπορούσε να αναλυθεί καλύτερα υπό το πρίσμα των «ρίσκων»: είμαστε όλοι εκτεθειμένοι σε διάφορα επίπεδα ρίσκου, συμπεριλαμβανομένου των πλουσίων. Επιπλέον πίστευε πως οι ταξικές ταυτότητες βρισκόταν σε υποχώρηση, καθώς η κοινωνική κινητικότητα και μια αλλαγή στην κοινωνική μάθηση είχαν σαν αποτέλεσμα μία αυξανόμενη μείωση του αριθμού των ανθρώπων που όριζαν την ταυτότητα τους βάση ενός συγκεκριμένου ταξικού υποβάθρου. Καθώς οι ταξικές ταυτότητες και οργανισμοί παράκμαζαν, άλλες, πιο ρευστές και ανοικτές ταυτότητες αναδύονταν. Ο πολιτικός λόγος και η αντίσταση μετακινήθηκαν από τα εργοστάσια στα πιο ανοικτά, ταυτοτικά και/ή περιβαλλοντικά ζητήματα. Ο Μπεκ υποστηρίζει πως, από την περιβαλλοντική καταστροφή έως την τρομοκρατία, υπάρχουν απειλές που απειλούν τους πάντες ανεξαρτήτως τάξης, και τα οποία απαιτούν παγκόσμια συνεργασία υψηλής κλίμακας, ούτως ώστε να ξεπεραστούν.

Το πρόβλημα με αυτή την άποψη είναι πως, δυστυχώς, το ταξικό και τα υπόλοιπα συστήματα ιεράρχησης είναι ακόμη σημαντικές δυνάμεις που καθορίζουν την συλλογική μας πραγματικότητα, και η απόπειρα να τα αγνοήσουμε ή να «κάνουμε πάσο» χωρίς να τα αντιμετωπίσουμε, δεν μας παρέχει απαντήσεις. Όταν ο Ζίζεκ μιλάει για μία νέα, παγκοσμιοποιημένη εκδοχή του Κομμουνισμού, βασισμένη στην κατανόηση της συλλογικής μας αλληλεξάρτησης, αποφεύγει να αναφερθεί στους θεσμούς που θα επέτρεπαν αυτή την

αλλαγή. Αυτό συμβαίνει καθώς μέχρι στιγμής τέτοιοι θεσμοί δεν υπάρχουν. Μία παγκοσμιοποιημένη Κομμουνιστική απάντηση στον ιό (και σε οτιδήποτε άλλο) θα απαιτούσε την παρουσία ήδη υπάρχοντων, αναπτυγμένων θεσμών που λειτουργούν με κομμουνιστικές, συλλογικές αρχές. Θα βασίζονταν σε κάποιου είδους μαζικού, ομοσπονδιακού δικτύου δομημένου στις αρχές του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού ή άλλων παρόμοιων θεωριών. Ο ΠΟΥ, το ΔΝΤ, ο ΟΟΣΑ, η ΕΕ και το οποιοδήποτε Έθνος Κράτος **δεν ταιριάζει** σε καμία περίπτωση σε αυτή την περιγραφή. Για να είμαστε ακριβείς, οι συνθήκες για την ανάπτυξη, οργάνωση και παγίωση τέτοιων θεσμών έχουν από μόνες τους καταστεί αδύνατες (ή έχουν γίνει πολύ δύσκολες) από την αόριστη απαγόρευση των δημοσίων συναθροίσεων και παρόμοιων μέτρων: είναι πολύ πιο δύσκολο να καλλιεργήσεις την κοινότητα, την αλληλεγγύη και την συλλογική δράση μέσω του Facebook και του Zoom. Ο Αγκάμπεν από την άλλη πλευρά, βασίζει την θέση του σε υφιστάμενες πραγματικότητες και ιστορικές τροχιές αυτών των θεσμών. Το γεγονός πως τα επιχειρήματά του κάποιες φορές εκφράζονται με αφαιρετικό τρόπο και μία έλλειψη ενδελεχούς κατανόησης των αντικειμενικών δυσκολιών που περιβάλλουν την υπάρχουσα κατάσταση δεν σημαίνει ότι η συνολική του σκέψη θα πρέπει να απορριφθεί.

Κάποιες από τις προειδοποιήσεις του Αγκάμπεν έχουν ήδη αρχίσει να εκδηλώνονται στη Βρετανία. Η ομάδα για πολιτικά δικαιώματα «Big Brother Watch» – πολύ μακριά από τους «ακραίους», «υπερβολικούς» αριστεριστές του Ζίζεκ – [προειδοποιεί](#) για τις ανησυχητικές εξελίξεις με ένα τρόπο που μοιάζει με μία λεπτομερή και συγκεκριμένη αντανάκλαση των απόψεων του Αγκάμπεν. Πιο συγκεκριμένα:

*«Το νομοσχέδιο παρέχει **απεριόριστές εξουσίες** για τον περιορισμό και έλεγχο ‘πιθανά μολυσμένων’ πολιτών **ακόμη και παιδιών** σε μη διευκρινισμένες δομές απομόνωσης υπό την απειλή ποινικών κυρώσεων. Θα μπορούσε να είναι ο καθένας μας. Παρέχει **σαρωτικές εξουσίες** για να διακόπτονται ακόμη και πολιτικές συνελεύσεις, κάτι το οποίο θα μπορούσε να **αποτρέψει την***

πιθανότητα δημόσιας διαμαρτυρίας απέναντι στο χέρι της εξουσίας τους επόμενους μήνες.

«Αυτές οι επιβλητικές εξουσίες απαιτούν υπέρτατη προσοχή, τον εξονυχιστικό έλεγχο και όσο τον μικρότερο δυνατό χρονικό ορίζοντα. Πολλές από αυτές τις εξουσίες είναι χωρίς προηγούμενο, ανεξήγητες και απλά αδικαιολόγητες. Η διετής διάρκεια τη Νομοθετικής Πράξης δεν έχει δικαιολογηθεί και είναι εντελώς εκτός πλαισίου με τα υπάρχοντα νομικά κριτήρια για έκτακτες ρυθμίσεις.

«Δεν υπάρχει χρόνος για τους κοινοβουλευτικούς να παραιτηθούν από την από την ζωτική τους ευθύνη για εξονυχιστικό έλεγχο. Αυτές οι ακραίες εξουσίες διακινδυνεύουν μία μόνιμη αναδιάρθρωση της σχέσης ανάμεσα σε πολίτες και κράτος.

«Η κρίση απαιτεί το κουράγιο και την συνεργασία του κοινού και όχι την ποινικοποίηση του. Αυτά είναι τα πλέον δρακόντεια μέτρα που έχουν προταθεί στην Βρετανία σε καιρό ειρήνης και απαιτούν επείγουσα ανασκόπηση και αναδόμηση».

Μετά από διαμαρτυρίες από διάφορες πλευρές, η διάρκεια του Νομοσχεδίου μειώθηκε από τα δύο χρόνια στους έξι μήνες και τελικά ψηφίστηκε από το Βρετανικό κοινοβούλιο. Τα πρακτικά αποτελέσματα του γενικού κύματος μέτρων ασφάλειας που λαμβάνει χώρα, των οποίων το νομοσχέδιο είναι μία από τις εκφάνσεις του, έγιναν φανερά λίγες μέρες πριν, όταν μία γυναίκα που έβηξε πάνω σε αστυνομικό τιμωρήθηκε με τρίμηνη ποινή φυλάκισης. Αν κάποιος φυλακίζεται για ένα βήξιμο, τί σημαίνει αυτό για τις διαδηλώσεις και την άμεση δράση; Πως το παρόν συγκείμενο νομιμοποιεί μία αύξηση της κρατικής βίας; Πως επιτρέπει μία αύξουσα καταπίεση των αυτόνομων κινημάτων; Πως υπάρχουσες ανισότητες και αδικίες διογκώνονται; Εν συντομία, πως μπορεί η παρούσα κρίση του κορωνοϊού να αξιοποιηθεί από τις αρχές για να προωθήσουν τους στόχους τους; Πως μπορεί να αξιοποιηθεί για να μας αποξενώσει και να μας διαχωρίσει από τους δικούς μας στόχους; Πως μπορούν οι κυβερνητικές πολιτικές να διαμορφώσουν και να ενισχύσουν υποκειμενικές συμπεριφορές,

με το πρόσχημα πως προσπαθούν απλά να μας σώσουν απ' τους εαυτούς μας; Πως αντιδρούν οι άνθρωποι σε αυτές τις πολιτικές, δεδομένης της παρούσας κοινωνικοποίησής τους; Αυτό πάει πολύ πιο μακριά από τις επιδρομές για χαρτί υγείας. Περιστάσεις αντικοινωνικής, κανιβαλικής συμπεριφοράς έχουν καταγραφεί παντού και το απαισιόδοξο προαίσθημά μου είναι πως θα γίνουν όλο και πιο κυρίαρχες καθώς οι μέρες της καραντίνας θα προχωρούνε.

Ενώ είναι σημαντικό να ιεραρχούμε τις δραστηριότητες και τις κριτικές μας, είναι επίσης ζωτικό να μην υποκύψουμε στον καταιγισμό των μέσων και της «κοινής γνώμης», έναν καταιγισμό που σιωπηλά αποδέχεται μία σαρωτική κρατική παρέμβαση σε όλες τις εκφάνσεις της ύπαρξής μας. Είναι σημαντικό να κρατάμε κατά νου πως οι αποστάσεις, εκρήξεις και συγκρούσεις στο κοινωνικό πεδίο ήταν ήδη φανερές πριν ο κορωνοϊός αλλάξει τις ζωές μας για πάντα, και πως η κυρίαρχη κοινωνική τάση προς την αύξηση αυτών θα χειροτερέψει σαν αποτέλεσμα της πανδημίας. Όταν οι πλούσιοι απομακρύνθηκαν από τις τοπικές κοινωνίες μετακομίζοντας σε περιφραγμένες κοινότητες και προάστια, εμείς ήμαστε ακόμη παρόντες στις ζωές των άλλων ακόμα και εν μέσω τις γενικής παρακμής των συλλογικών μας φορέων. Συναντιόμασταν σε κοινωνικά πλαίσια, οργανώναμε συλλογικές δράσεις (είτε πολιτικές είτε όχι) και συνυπήρχαμε σε μία βαθιά και αναπόδραστη κατάσταση αμοιβαιότητας. Κηλιδωνόταν από τον ατομικισμό, τον ρατσισμό, τον σεξισμό, τους μαλάκες κλπ αλλά ήταν πάντα γύρω μας και σχημάτιζε τις συνθήκες της καθημερινότητάς μας. Αυτό ακριβώς διακυβεύεται και αυτό μας ικετεύει ο Αγκάμπεν να υπερασπιστούμε,

Οπότε τι σημαίνει αυτό για τον αντιεξουσιαστικό/αναρχικό/αυτόνομο πολιτικό χώρο; Τα λίγα μου χρόνια στο κίνημα δεν μου παρέχουν την αυτοπεποίθηση ή την αναγκαία πείρα για να καταθέσω προγραμματικές δηλώσεις. Ωστόσο, θεωρώ ζωτικό πως οποιαδήποτε προτάγματα που εμφανίζονται να αποτελούν προϊόν λογικής εκτίμησης της κατάστασης. Αυτό απαιτεί τόσο μία αντίληψη των αντικειμενικών

απαιτήσεων ενώπιον μας (κοινωνική αποστασιοποίηση, απομόνωση) αλλά και των ευρύτερων κοινωνικο-πολιτικών δυνάμεων που είναι σε κίνηση, και κυρίως, του πως η γλώσσα της κοινωνικής ευθύνης φαίνεται φιλική, και όχι αντιθετική, σε ευρύτερες πολιτικές κοινωνικού ελέγχου και εξουσίας. Το ένα δεν καθιστά το άλλο αδύνατο. Αυτή η παρέμβαση είναι μία μικρή προσπάθεια να μετακινήσουμε την ευρύτερη συζήτηση που λαμβάνει χώρα στους κόλπους του κινήματος προς αυτή την κατεύθυνση.

Ψυχή και Σώμα σε Καραντίνα: μια συζήτηση με τη Βαβυλωνία (audio)

Στις 12 Απριλίου, η Βαβυλωνία διοργάνωσε διαδικτυακή συζήτηση σχετικά με τις επιπτώσεις της μακροχρόνιας καραντίνας στην ψυχή και το σώμα.

Παρεμβάσεις έκαναν οι:

- Θοδωρής Μεγαλοοικονόου (ψυχίατρος)
 - Δήμητρα Πουλιοπούλου (covid 19: αλληλεγγύη Θεσσαλονίκης, ψυχολόγος-ψυχοθεραπεύτρια)
 - Κατερίνα Μαλίχιν / Σταύρος Κουβαράς (ψυχαναλυτικό δίκτυο αλληλεγγύης Ιστός)
 - Μάλαμας Σωτηρίου (διαιτολόγος/διατροφολόγος)
-

Συνέντευξη: «Οι ήρωες με τις λευκές ποδιές» στη δίνη της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης

Συνέντευξη με την Αργυρή Ερωτοκρίτου, ειδικευόμενη γιατρό Παθολογίας στο ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς» και μέλος του ΔΣ του σωματίου εργαζομένων.

επιμέλεια: Ελιάννα Καναβέλη, Βαγγέλης Θεοδωράτος

Συνομιλήσαμε διαδικτυακά με την Αργυρή Ερωτοκρίτου, ειδικευόμενη γιατρό Παθολογίας στο ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς» και μέλος του ΔΣ του σωματίου εργαζομένων, για την κατάσταση που επικρατεί στα δημόσια νοσοκομεία αυτή τη δύσκολη χρονική στιγμή, όπου ο κορωνοϊός φαίνεται να εξαντλεί τις δυνάμεις εργαζομένων, ιατρών και νοσηλευτών, οι οποίοι μάχονται με λιγοστά μέσα.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η κυρία Ερωτοκρίτου: «Πριν τέσσερις μέρες ήρθα σε επαφή με επιβεβαιωμένο κρούσμα, χωρίς τον απαραίτητο εξοπλισμό, μόνο με χειρουργική μάσκα – και ΔΕΝ είμαι σε καραντίνα».

Καθημερινά τα κρούσματα ανθρώπων που εργάζονται στα νοσοκομεία, είτε ως γιατροί είτε ως νοσηλευτές, αυξάνονται, φανερώνοντας τις ελλείψεις και την απροθυμία των κυβερνώντων για λήψη μέτρων. Από την άλλη καθημερινά, στις 18:00 το απόγευμα, ακούμε για την «ατομική» ευθύνη του καθενός απέναντι στον κορωνοϊό και όχι για την κρατική ευθύνη, η οποία εξάντλησε το ρόλο της στη λήψη μέτρων περιορισμού του πληθυσμού.

Στις 7 Απρίλη οργανώθηκαν διαμαρτυρίες σε όλα τα νοσοκομεία, ακόμα και σε κέντρα υγείας πανελλαδικά. Η κ. Ερωτοκρίτου μας λέει χαρακτηριστικά: «Ήταν μια φοβερή κίνηση μέσα από την οποία οι “ήρωες” για την κυβέρνηση έσπασαν το κλίμα

συναίνεσης. Ήταν τεράστια η χαρά μας που βρέθηκαν στις πύλες δεκάδες αλληλέγγυοι από σωματεία, συλλογικότητες, οργανώσεις της Αριστεράς και φυσικά σπάσαμε και τις προσπάθειες τρομοκράτησης από δυνάμεις της αστυνομίας που φρόντισε να στείλει η κυβέρνηση. Εμείς ξέρουμε ποια είναι τα μέτρα προστασίας και όχι οι μπάτσοι και γι' αυτό βγαίνουμε και τα απαιτούμε συλλογικά!».

Βαβυλωνία: Ας δούμε όμως αρχικά ποια ήταν η κατάσταση στο ΕΣΥ πριν προκύψει το πρόβλημα με τον κορωνοϊό και τι άλλαξε αφότου μετά;

Αργυρή Ερωτοκρίτου: Τα δημόσια νοσοκομεία βρέθηκαν στην αρχή της πανδημίας του νέου κορωνοϊού χτυπημένα από τα χρόνια των μνημονίων. Θυμίζω ότι οι κυβερνήσεις των Σαμαρά-Βενιζέλου είχαν βάλει στο στόχαστρο δεκάδες νοσοκομεία. Κλείσανε εν τέλει πολύ λιγότερα χάρη στις αντιστάσεις των εργαζομένων, ωστόσο χάσαμε κάποια όπως το Λοιμωδών στην Αγία Βαρβάρα, την Πολυκλινική στην Ομόνοια. Τριάντα πέντε από τις οργανικές θέσεις (με βάση τα οργανογράμματα του Α. Γεωργιάδη) είναι κενές – περίπου 14.000 γιατροί και 20.000 νοσηλευτές. Δέκα τέσσερις χιλιάδες συμβασιούχοι όλων των μορφών εργάζονται στα δημόσια νοσοκομεία και για την παραμονή τους, κάθε χρόνο, δίνουμε τεράστια μάχη. Για κάθε 5 συνταξιοδοτήσεις είχαμε 1 πρόσληψη. Αυτό μας φέρνει στη σημερινή εικόνα, ενός ΕΣΥ με γερασμένο το μόνιμο προσωπικό, αναγκασμένο να καλύπτει δουλειά για άλλους 3-4, να υποχρεώνεται να δουλεύει νύχτες χωρίς να παίρνει ρεπό ή άδεια. Γιατρούς να αναγκάζονται σε υπερεφημέρευση και δουλειά που μπορεί να ξεπερνάει τις 30 ώρες. Επιπλέον σε ό, τι αφορά τον υλικοτεχνικό εξοπλισμό τα πράγματα είναι τραγικά. Κλινικές που είναι ασφυκτικά γεμάτες, ασθενείς στοιβάζονται σε δωμάτια με απόσταση του ενός κρεβατιού από το άλλο στην καλύτερη το ένα μέτρο, όταν οι διεθνείς οδηγίες λένε τουλάχιστον για δύο μέτρα, ράντζα μετά από κάθε γενική εφημερία, ασθενείς σε διαδρόμους κλινικών που δεν έχουν όχι μόνο μπάνιο αλλά και παροχές οξυγόνου. Σίγουρα οι Μονάδες Εντατικής Θεραπείας σήμερα είναι το πιο τραγικό

παράδειγμα, 600 κλίνες τη στιγμή που για τον πληθυσμό της χώρας χρειάζονται 2000. Νοσοκομεία με αξονικούς που κάθε εβδομάδα χαλάνε, νοσοκομεία που δεν μπορούν να ανταποκριθούν σε βασικές ανάγκες, τη στιγμή που τα ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια σε όλες τις γειτονιές.

Χρειάζεται να σταθούμε όμως και στη διάλυση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης. Ακούμε αυτές τις μέρες μονότονα τη σύσταση να «απευθυνθείτε στον οικογενειακό σας γιατρό». Μόνο που η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού δεν έχει οικογενειακό γιατρό. Το κλείσιμο των ΙΚΑ το 2013 έφερε αυτό το τραγικό αποτέλεσμα. Ήταν πάλι ένα δώρο για τους ιδιώτες. Η πλειοψηφία του κόσμου προσπάθησε να απευθυνθεί στις ελάχιστες δομές των ΤΟΜΥ (τοπική μονάδα υγείας), που όμως σε καμιά περίπτωση δεν καλύπτουν τις ανάγκες του πληθυσμού. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα είτε ασθενείς με χρόνια νοσήματα (π.χ. σακχαρώδης διαβήτης, υπέρταση, χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια, καρδιακή ανεπάρκεια κλπ.) να μένουν αρρύθμιστοι ή να περιμένουν για μήνες για ραντεβού σε δημόσιο νοσοκομείο ή μια μικρή μειοψηφία να καταφεύγει στον ιδιωτικό τομέα. Σίγουρα τα πράγματα θα ήταν πολύ χειρότερα αν δεν αναπτύσσονταν αντιστάσεις στην υγεία από τους εργαζόμενους όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Β.: Τι ελλείψεις παρατηρούνται και κατά πόσο θα ήταν εφικτό να μην υπάρχουν αυτές; Υπήρξε ανταπόκριση μετά και τις σοβαρές καταγγελίες για έλλειψη βασικού εξοπλισμού; Αν ναι ποια ήταν αυτή;

Α.Ε: Πέρα από αυτά που προανέφερα, δηλαδή προσωπικό και υλικοτεχνικός εξοπλισμός, σήμερα έχουμε να αντιμετωπίσουμε ελλείψεις σε μάσκες, είτε απλές χειρουργικές, είτε υψηλής προστασίας, αντισηπτικά, γάντια, ειδικές στολές και φυσικά εξοπλισμό για ΜΕΘ. Οι 2000 προσλήψεις που εξήγγειλε η κυβέρνηση είναι σταγόνα στον ωκεανό. Αντιστοιχούν περίπου σε 10 εργαζόμενους σε κάθε νοσοκομείο της χώρας. Το ίδιο το υπουργείο υπολογίζει ότι ένα 30% τουλάχιστον του προσωπικού θα βγει θετικό στον κορωνοϊό. Αυτό σημαίνει ότι οι προσλήψεις που θα κάνουν, δεν μπορούν να αντικαταστήσουν ούτε όσους από εμάς

βρεθούμε σε καραντίνα. Μέχρι στιγμής ελάχιστα έχουμε δει. Στο δικό μου νοσοκομείο έχουν έρθει λιγότεροι από 10 γιατροί και άλλοι τόσοι νοσηλευτές. Επίσης, καλύπτουν ανάγκες στα νοσοκομεία αναφοράς μεταφέροντας προσωπικό από άλλα νοσοκομεία, συνομολογώντας την ανεπάρκεια των δικών τους εξαγγελιών.

Β.: Ποια όμως είναι τα κατάλληλα μέτρα αντιμετώπισης του κορωνοϊού; Έχουν παρθεί; Αν όχι γιατί πιστεύεις ότι συμβαίνει αυτό; Από πολιτική βούληση ή πολιτική ανεπάρκεια;

Α.Ε: Χρειάζεται άμεσα ενίσχυση του δημοσίου συστήματος υγείας. Μαζικές προσλήψεις προσωπικού, επίταξη ιδιωτικών κλινικών και ένταξή τους σε κεντρικό σχεδιασμό (χωρίς αποζημίωση στους κλινικάρχες). Επιπλέον, χρειάζεται μαζικός έλεγχος του πληθυσμού για να ξέρουμε τις πραγματικές διαστάσεις της πανδημίας. Το «μένουμε σπίτι» καταλήγει σε επικίνδυνες καταστάσεις, αφού δεν συνοδεύεται από ιατρική παρακολούθηση. Δεν εννοώ τηλεφωνική παρακολούθηση αλλά από κοντά, με κλινική εξέταση και όλο τον απαραίτητο εργαστηριακό έλεγχο. Μόνο έτσι δεν θα θρηνήσουμε άλλα θύματα, όπως την 41χρονη μητέρα στην Καστοριά. Δομές όπως το «Βοήθεια στο σπίτι» που έχει ο κάθε δήμος πρέπει να στελεχωθούν με μαζικές προσλήψεις.

Σίγουρα πρέπει να ληφθούν μέτρα για όλους τους χώρους εργασίας. Η κυβέρνηση αντί να καταργεί την εποπτεία της επιθεώρησης εργασίας, έπρεπε να την εντατικοποιεί για να τηρούνται όλοι οι κανόνες ασφαλείας, οι αποστάσεις, η χορήγηση μέσων ατομικής προστασίας. Αντί να απαγορεύει τις απολύσεις, αφήνει τα αφεντικά ελεύθερα να αλωνίζουν. Αντί να πυκνώνει τα δρομολόγια των ΜΜΜ, τα αραιώνει. Πρέπει άμεσα να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των προσφύγων και να μεταφερθούν σε σπίτια και ξενοδοχεία. Αντίστοιχα μέτρα πρέπει να ληφθούν για τις φυλακές και τους στρατώνες. Επιπλέον, μέτρα στέγασης για άστεγους και χρήστες ενδοφλέβιων ουσιών. Αντίθετα, η κυβέρνηση επιβάλλει αυταρχικά μέτρα που δεν έχουν λογική, κλείνοντας πάρκα, παραλίες, βουνά, απαγορεύοντας το κολύμπι. Θεωρώ πως πρόκειται για ταξικά μέτρα υπέρ των αφεντικών. Αν βάλουμε στη

ζυγαριά την οικονομική ενίσχυση που έχει δοθεί στις επιχειρήσεις με αυτήν που δόθηκε σαν επιδόματα στους εργαζόμενους η πλάστιγγα γέρνει κατά πολύ προς το πρώτο.

B.: Κι ερχόμαστε σε κάτι που το ακούμε από την από την αρχή της κρίσης και είναι δεν άλλο από την ατομική ευθύνη των πολιτών και του ιατρικού νοσηλευτικού προσωπικού. Από την άλλη, δεν ακούμε και πολλά για το ποια είναι η κρατική ευθύνη; Γιατί νομίζεις συμβαίνει αυτό και ποιος θα ήταν ο σωστός καταμερισμός ευθυνών;

A.E: Προσπαθούν να καλύψουν την ανεπάρκεια τους σε όλα τα παραπάνω και γι' αυτό επιστρατεύουν το αφήγημα της ατομικής ευθύνης. Προσπαθούν να καλλιεργήσουν κλίμα εθνικής ομοψυχίας, όπως έκαναν κάθε φορά σε μεγάλες κρίσεις, είτε αυτές ήταν ο πόλεμος, είτε οικονομική κρίση.

B.: Ποιοι είναι οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν για την κοινωνία πίσω από την απροθυμία άσκησης κοινωνικών πολιτικών και στήριξης του δημόσιου συστήματος υγείας;

A.E: Το πρώτο είναι να δούμε εκατόμβες νεκρών και, να είστε σίγουροι, αυτοί δεν θα είναι από τη μεριά των πλουσίων. Το δεύτερο είναι να έχουμε θύματα από άλλα νοσήματα που συνεχίζουν να υπάρχουν παρά την πανδημία και ο κόσμος φοβάται να έρθει στα νοσοκομεία. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα τμήματα των επειγόντων περιστατικών μειώθηκε κατά 70% η προσέλευση για καρδιολογικά νοσήματα (εμφράγματα κλπ). Αυτό δεν σημαίνει ότι σταμάτησαν αυτά τα νοσήματα, αλλά ότι οι ασθενείς θεωρούν ότι μπορούν να τα αντιμετωπίσουν στο σπίτι – κάτι που φυσικά δεν ισχύει.

B.: Στην Ιταλία, συγκεκριμένα στο Βορρά, είδαμε να παραλύει το δημόσιο σύστημα υγείας και να αδυνατεί να ανταποκριθεί στις ανάγκες. Παράλληλα είδαμε ότι οι βιομηχανίες συνέχιζαν να λειτουργούν και πολλοί άνθρωποι να εκτίθενται καθημερινά σε κίνδυνο, χωρίς να έχουν ληφθεί τα απαραίτητα μέτρα προφύλαξης. Στην περίπτωση αυτή, πόσο σωστό θα ήταν να μιλάμε για κρατικές

δολοφονίες αφού ουσιαστικά ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού παραμένει απροστάτευτο προκειμένου να στηρίξει την οικονομία;

A.E: Νομίζω είναι απόλυτα σωστό να μιλάμε για κρατικές δολοφονίες. Τα αφεντικά στο Βορρά της Ιταλίας λειτούργησαν σαν κοινοί δολοφόνοι μέχρι το τέλος. Δεν ήθελαν να σταματήσει η παραγωγή ούτε για λίγη ώρα ανάμεσα στις βάρδιες, για να καθαρίσουν τα εργοστάσια. «Δεν είμαι αναίσθητος... αλλά το σταμάτημα της παραγωγής θα μας φέρει μεγάλα πρόστιμα από τις μεγάλες μάρκες που εξυπηρετούμε, τους πελάτες μας, λόγω των παραγγελιών που δεν θα παραδώσουμε στην ώρα μας». Αυτή η δήλωση ανήκει στον Φοντάνα, ιδρυτή της εταιρίας που κατασκευάζει Ferrari, Rolls Royce, Jaguar στην Ιταλία. Τα λόγια είναι περιττά νομίζω.

Η εποχή των νεκρών

του Fisher King

Η ιδέα του να μένω κλεισμένος μέσα δεν μου ήταν ποτέ ιδιαίτερα ξένη.

Όταν ανακοινώθηκε η «κυκλοφορία υπό όρους», δεν ήμουν από αυτούς που πληγώθηκαν ιδιαίτερα. Ή τουλάχιστον αυτές ήταν οι αρχικές μου σκέψεις.

Χωρίς δουλειά, χωρίς ιδιαίτερες κοινωνικές υποχρεώσεις και χωρίς κάποιου είδους προσωπική σχέση που να με αναγκάζει να βγω έξω και να ξεκινήσω το καθημερινό τελετουργικό του «ανήκειν», η καραντίνα ήρθε απλώς να επικυρώσει κάτι που υποπτευόμουν αλλά δεν είχα ιδιαίτερο κουράγιο να παραδεχτώ εδώ και καιρό.

Ότι η κοινωνική απομάκρυνση, για μένα, είχε ξεκινήσει εδώ και

καιρό. Μάλιστα με τους ακριβώς ίδιους όρους που την βιώνουμε και τώρα.

Δεν ήταν κάποια πανδημική κρίση ή μια σειρά από πράξεις νομοθετικού περιεχομένου που με ανάγκασαν να μένω κλεισμένος μέσα. Η εντολή για κοινωνική απομάκρυνση δεν είχε έρθει από τους εξωγενείς παράγοντες του Κράτους και της Βίας, αλλά στην προκειμένη είχε έρθει από τους εξωγενείς παράγοντες του βάρους της καθημερινότητας. Της ίδιας βαρετής καθημερινότητας που υποδεικνυε ότι μετακινούμαστε προς ένα απροσδιόριστο σημείο στο μέλλον, δεν ξέρουμε ποιο είναι αυτό, ούτε πόσο θα διαρκέσει η μετακίνηση. Ξέρουμε μόνο ότι πηγαίνουμε προς τα εκεί.

Είναι σαν να βρίσκεσαι σε μια διαρκή ελεύθερη πτώση σε ένα θεοσκοτεινό τοπίο. Και πέφτεις, για μέρες, μήνες πολλές φορές και χρόνια. Δεν έχεις ιδέα πότε θα έρθει το σημείο της πρόσκρουσης αλλά είσαι σίγουρος ότι θα έρθει. Οπότε είσαι εκεί, κλειδωμένος σε μια αέναη πτώση και το μόνο πράγμα που σε κινητοποιεί είναι η βαρύτητα.

Όταν ξεκίνησα ψυχανάλυση πριν μερικά χρόνια, στο πρώτο ραντεβού ο ψυχαναλυτής με ρώτησε «γιατί είσαι εδώ».

Μετά από αρκετά λεπτά που προσπαθούσα να μαζέψω τις σκέψεις μου σε μια πρόταση που θα έβγαζε νόημα του είπα ότι φοβάμαι πως ο κόσμος τελειώνει.

Η καταστροφολογία είναι από τα χαρακτηριστικά της εποχής μας, κυρίως των γενιών που ανήκω κι εγώ, δηλαδή τις γενιές του '90.

Πως θα μπορούσε να μην είναι άλλωστε?

Γεννηθήκαμε σε μια εποχή χτισμένη πάνω στις υποσχέσεις της ευημερίας και της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Οι γονείς μας είδαν τους μισθούς τους να εκτοξεύονται, δώρα Χριστουγέννων, δώρα Πάσχα, διπλοί μισθοί, τριπλοί μισθοί, καταναλωτικά δάνεια, στεγαστικά δάνεια, επισκευαστικά δάνεια,

διακοποδάνεια, εξοχικά στην παραλία, εξοχικά στο βουνό, σπίτια που αναζητούσαν επίδοξους ενοικιαστές, χωράφια, αγροτεμάχια εξ' αδιαιρέτου, αυτοκίνητο για τον πατέρα, διαφορετικό αυτοκίνητο για τη μάνα, γυναίκα που να καθαρίζει το σπίτι, γυναίκα για να προσέχει τα παιδιά. Η μεσαία και η εργατική τάξη παίρνει τα πάνω της, αρχίζει να κοιτάζει προς την ανώτερη τάξη, όχι για την ανατρέψει, αλλά για να επιβεβαιώσει τον Στάϊνμπεκ ότι πράγματι οι υποτελείς τάξεις έβλεπαν τους εαυτούς τους σαν εν δυνάμει εκατομμυριούχους και όχι σαν φτωχούς.

Και κάπου εκεί τελειώνει η πλάκα. Ξαφνικά τα δάνεια άρχισαν να επιμηκύνονται, οι μισθοί άρχισαν να κόβονται, τα αυτοκίνητα να πωλούνται, τα σπίτια και τα εξοχικά να υποθηκεύονται.

Οι υποτελείς τάξεις τιμωρήθηκαν και επέστρεψαν ξανά στις βάσεις της κοινωνικής πυραμίδας.

Αν η δεκαετία του '80 και του '90 έφτιαξε την μεσαία τάξη, η δεκαετία του 2000 απέδειξε περίτρανα πως η μεσαία τάξη βρίσκεται μια κακή μέρα μακριά από το να καταλήξει πάλι υποτελής.

Η κοινωνική κινητικότητα του καπιταλισμού τερματίζει τα κοντέρ και αποδεικνύει πως λειτουργεί άψογα. Μόνο από πάνω προς τα κάτω όμως, ποτέ ανάποδα, δεν γίνεται άλλωστε να αψηφήσεις την βαρύτητα. Η ελεύθερη πτώση ξεκινά.

Η γενιά μου είδε τους γονείς της να καταρρέουν, να αυτοκτονούν από τα χρέη, να πεθαίνουν από αλκοολισμό και καρκίνο, να καταρρέουν από κατάθλιψη και αγχώδεις διαταραχές, να χωρίζουν, να ξεσπάνε οι πατεράδες πάνω στις μητέρες αδύναμοι, ανίκανοι και υπερβολικά άντρες για να παραδεχθούν ότι το πρόβλημα για την ελεύθερη πτώση τους είναι συστημικό.

Είδαμε τους πύργους να πέφτουν στις ειδήσεις, πώς να σκεφτόμασταν τι θα ακολουθούσε στη συνέχεια, είδαμε τα βομβαρδιστικά να πετάνε πάνω από το Αφγανιστάν και το Ιράκ, ακούσαμε τον πυροβολισμό στη Τζαβέλα, νιώσαμε το μαχαίρι στην

καρδια του Παύλου, η Λιβύη, μετά η Συρία, άύριο ποιος ξέρει.

Αν αυτό είναι το αναπόφευκτο μέλλον μας, το μέλλον του καπιταλιστικού ρεαλισμού όπως έγραφε ο Fisher, να διαδεχόμαστε τη μία πολεμική σύρραξη μετά την άλλη και τη μία οικονομική κρίση μετά την άλλη, σαν να βιώνουμε τη ζωή μας ως θεατές χωρίς κανένα έλεγχο πάνω σε αυτό που βλέπουμε, δεμένοι και κλειδωμένοι πάνω στις καρέκλες μας, τότε γιατί η νέα οικονομική κρίση ή κρίση του κορωνοϊού μας εκπλήσσει; Τι καινούργιο φέρνει, πέρα από τη συνηθισμένη καταστροφή που μας κρατάει συντροφιά την τελευταία δεκαετία;

Πριν μερικές μέρες ξαναπήγα για συνεδρία. Όταν μπήκα μέσα, ο ψυχαναλυτής μου με χαιρέτησε και μου είπε: «τελικά είχες δίκιο, ο κόσμος πράγματι τελειώνει».

Αυτό που βρήκα, παραδόξως, ενθαρρυντικό αυτές τις μέρες ήταν η δυσκολία με την οποία ο κόσμος δέχθηκε την καραντίνα.

Είναι κατανοητή και λογική η τήρηση κάποιων μέτρων στα πλαίσια της μη-εξάπλωσης του ιού.

Από την άλλη είναι κατανοητή και λογική η αντίδραση των κρατούμενων, όταν τους κόβουν τον προαυλισμό ή τα υπόλοιπα προνόμια.

Νομίζω πως στην πλειοψηφία των περιπτώσεων όμως το πρόβλημα είναι αλλού.

Κανείς δεν μπορεί να διαχειριστεί τον εαυτό του σε συνθήκες εγκλεισμού, γιατί αναγκάζεται να έρθει αντιμέτωπος με τις σκέψεις του.

Είναι ο ίδιος λόγος που όταν πέφτεις στο κρεβάτι το βράδυ και είσαι μόνος, ο ύπνος δεν έρχεται ποτέ.

Η διαδικασία της ακινησίας, κυριολεκτικής και συμβολικής, μπορεί να κάνει περισσότερη ζημιά από την συνεχή κίνηση.

Όταν κινείσαι, όταν αφήνεσαι στα καθημερινά τελετουργικά σου,

που στιγμιαία σου δημιουργούν την αίσθηση ότι αυτό που κάνεις έχει νόημα, ακόμα και μέσα στην επανάληψη του, τότε ξεχνιέσαι. Η εσωτερική σου φωνή απλώς επαναλαμβάνει τα αντικείμενα της ρουτίνας σου, υπενθυμίζοντάς σου ότι σήμερα ξύπνησες και έχεις θέσει κάποιους στόχους. Όταν τους ολοκληρώσεις και επιστρέψεις στο σπίτι, η εσωτερική σου φωνή σταματά να επαναλαμβάνει το καθημερινό πρόγραμμα και ξεκινά να αναρωτιέται. Αποκτά δική της υπόσταση και θέτει υπαρξιακά ερωτήματα.

Και φυσικά κανείς δεν θέλει να ακούει υπαρξιακά ερωτήματα το βράδυ πριν κοιμηθεί.

Νομίζω πως αυτό είναι ένα από τα θέματα εδώ. Την περίοδο του εγκλεισμού, η εσωτερική φωνή για τους περισσότερους και τις περισσότερες βρίσκεται συνεχώς σε μια φάση διερώτησης. Οι ερωτήσεις δεν τελειώνουν ποτέ. Και αυτό για αρκετούς μπορεί να είναι εφιαλτικό.

Το δεύτερο κομμάτι του προβλήματος έχει να κάνει με το τραύμα.

Είπα αρκετά, παραπάνω, για τη γενιά μου, ώστε να θεωρώ ως δεδομένο ότι είναι μια τραυματισμένη γενιά.

Παγκοσμίως, όχι μόνο σε εθνικό επίπεδο, οι διαταραχές άγχους, η κατάθλιψη, οι κρίσεις πανικού για τις ηλικίες μας βαράνε κόκκινο.

Είναι σαν να γεννηθήκαμε με κάποια συλλογική ψυχική ασθένεια από την οποία δεν υπάρχει διαφυγή.

Αυτό είναι το συλλογικό μας τραύμα. Και είναι το αποτέλεσμα των προηγούμενων δεκαετιών που κατέρρευσαν απότομα πάνω στα κεφάλια μας. Το αποτέλεσμα των εκατοντάδων ωρών που αφιερώσαμε για ακαδημαϊκούς στόχους που δεν ανταμείφθηκαν ποτέ όπως περιμέναμε.

Το αποτέλεσμα αμέτρητων «μαύρων προσλήψεων» με τις μισές εργατώρες να καταγράφονται, τα σπαστά ωράρια, τις απλήρωτες ώρες και τις οικογένειές μας που πρόλαβαν να μας πετάξουν το

βάρος της ενηλικίωσης πριν διαλυθούν.

Άρα γιατί μας ενοχλεί με έναν τόσο περίεργο τρόπο η καραντίνα και όσα θα την ακολουθήσουν;

Γιατί το τραύμα μας βαθαίνει, αλλά ταυτόχρονα αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε πως νοσούμε. Και αυτό δεν είναι κακό. Αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε το όνομα και την φύση της αρρώστιας. Δεν είναι ο κορωνοϊός. Είναι ο καπιταλισμός.

Αρχίζουμε να διακρίνουμε επιτέλους φιγούρες και σχήματα στο μέχρι πρότινος σκοτεινό τοπίο.

Αρχίζουμε να βλέπουμε πως μαζί μας πέφτουν κι άλλοι. Δεν είμαστε μόν@ σε αυτή την ελεύθερη πτώση.

Η πρόσκρουση τώρα δεν αργεί να έρθει. Αλλά είναι δύο τα σενάρια.

Μπορούμε απλώς να εφησυχάσουμε με το γεγονός πως πέφτουμε όλ@ μαζί.

Υπάρχει κάτι αρκετά λιβιδινικό στο να γνωρίζεις πως η πτώση δεν αφορά μόνο εσένα, αλλά και άλλους. Πράγματι, το Τέλος δεν είναι προσωπική υπόθεση αλλά συλλογική. Αυτή είναι η μία εκδοχή

Η άλλη εκδοχή είναι να συγχρονίσουμε από κοινού τον χρόνο και το σημείο της πρόσκρουσης. Δεν ήμουν ποτέ καλός στα μαθηματικά ή την φυσική και δεν ξέρω αν γίνεται. Αν συγχρονιστούμε, λοιπόν, μπορεί να είμαστε τυχεροί και το έδαφος να υποχωρήσει κάτω από την πίεση της μαζικής πρόσκρουσης, αποκαλύπτοντας κάτι άλλο από κάτω του. Μπορεί να μην χρειαστεί να συνεχίσουμε να πέφτουμε μετά από αυτό.

Δεν ξέρω τι από τα δύο θα γίνει. Νομίζω δεν εξαρτάται μόνο από μένα.

Αλλά όπως και να έχει, χαίρομαι που μετά από καιρό αρχίζω να διακρίνω φιγούρες μέσα στο σκοτάδι γιατί ξέρω πως ότι και να

έρθει, θα το περάσουμε μαζί.

Σημασία δεν έχει πώς πέφτεις, αλλά πώς προσγειώνεσαι

του Γιώργου Νικολακόπουλου

Την επομένη της ανακοίνωσης περί παύσης λειτουργίας των μαγαζιών, των καφέ, των μπαρ και των εστιατορίων, μαζευτήκαμε μια παρέα σε ένα φιλικό σπίτι. Βρισκόμασταν κατά κάποιον τρόπο στην αρχή αυτής της «κρίσης της πανδημίας»: μόλις είχαμε αρχίσει να αντιλαμβανόμαστε, με «σοβαρούς» όρους, τη σημασία της, πριν καν η απαγόρευση κυκλοφορίας εισαχθεί στις ζωές μας και το μάζεμα αυτό ήταν μια πρώτη ευκαιρία να μοιραστούμε με κάποιον, οποιονδήποτε, τα ερωτήματα που αυθόρμητα μας είχαν γεννηθεί: τι σκατά συμβαίνει, κινδυνεύουμε όντως, πόσο θα αλλάξουν οι ζωές μας από εδώ και πέρα κ.ο.κ. Το σημαντικότερο όμως ερώτημα της βραδιάς ήταν ένα που τέθηκε σε πιο χαλαρό κλίμα, μεταξύ σοβαρού και αστείου (ή και όχι), και εξυπηρέτησε έναν πολύ συγκεκριμένο σκοπό: «Λέτε να το έχει τώρα κάποιος από μας και να την γαμήσαμε όλοι;». Κάπου εκεί ο φόβος συνάντησε την ενοχή, για να εκτονωθούν μερικώς μέσω του αμήχανου γέλιου που προσέφεραν και να συνεχίσουν, γυρνώντας αργότερα στα σπίτια μας, να στροβιλίζονται στα κεφάλια όλων μας.

Πολύ εύστοχα κάποιος στο Ίντερνετ, τον κατεξοχήν τόπο των συμβόλων, μίλησε για κορωνοϊό του Σρέντιγκερ: τον έχεις και δεν τον έχεις ταυτόχρονα. Το υποκείμενο σήμερα δρα σα φορέας του ιού, μένει σπίτι για να προστατεύσει από τον εαυτό του τους γύρω του, τους ευάλωτους, τους ηλικιωμένους, τους πιο αδύναμους. Την ίδια στιγμή ωστόσο, δρα και σαν μη φορέας του

ιού· δεν τον έχει, δεν τον έχει περάσει ώστε να αναπτύξει ανοσία, ως εκ τούτου μένει σπίτι για να προστατεύσει τον εαυτό του από τους γύρω του, τους φορείς και τους δυνάμει φορείς.

Η αμηχανία που επιφέρει αυτή η κατάσταση στην «πραγματική» ζωή, αυτή η συνεχής διερώτηση, μας ταραάζει σε πρακτικό επίπεδο και καθιστά κάθε μας απόφαση πολύπλοκη μαθηματική διεργασία.

«Είμαι ανεύθυνος αν βγω για ψώνια ή πάω στο σπίτι ενός φίλου, είμαι επικίνδυνος αν περάσω να δω τους γονείς, να ζητήσω λίγο χρόνο με τα παιδιά μου ή να επιλέξω τη μοναξιά γιατί θα με θέσουν σε κίνδυνο;»· αυτές και αναρίθμητες άλλες, διωκτικές στον πυρήνα τους, σκέψεις (και σχέσεις;) υφαίνουν τον ιστό της καθημερινότητας δισεκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη. Πιο πολύπλοκα γίνονται αυτά τα ερωτήματα για τους ανθρώπους που a priori δεν είχαν ούτε τα βασικά, όπως συζητήσαμε [εδώ](#), αλλά και για τους ανθρώπους που αναγκαστικά συνεχίζουν να δουλεύουν στα εργοστάσια, στα μηχανάκια, στα νοσοκομεία, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των προσφύγων, οπουδήποτε. Καθημερινά ρωτάμε τους εαυτούς μας, αν αξίζει να το ρισκάρουμε να κολλήσουμε, μήπως ήδη το έχουμε και το μεταδίδουμε με κάθε μας ανάσα μέσα στο (μίνιμουμ) οχτάωρο, μήπως θα ήταν πιο φρόνιμο και ηθικό να καθόμαστε σπίτι κι ας βγει ο μήνας με μακαρόνια.

Και εάν μάς φαίνεται βουνό να απαντήσουμε σε αυτά τα «πρακτικά» ερωτήματα, η απάντηση στο τι σημαίνουν όλα αυτά για την ψυχική μας πραγματικότητα μοιάζει περισσότερο με γόρδιο δεσμό, ένα νήμα τόσο εξουθενωτικά μπλεγμένο που κανείς δεν ξέρει τι θα βρει στην άλλη άκρη, αυτή του τέλους της πανδημίας. Μπροστά σε μια συνθήκη (έναν ιό) που εκδηλώνεται στο πεδίο του πραγματικού (την υγεία, ατομική και δημόσια), το υποκείμενο οργανώνεται γύρω από μία διττή θέση έχειν και μη-έχειν, συγκροτείται ως είναι και μη-είναι, υφίσταται μια σχάση. Κάθε τοποθέτησή του αναιρεί την επόμενη, κάθε σκέψη του αλληλοεξουδετερώνεται με μια άλλη, κάθε εμπειρία του γίνεται ρευστή, μη-εμπειρία, αφού δεν υπάρχει κανένα σημαίνον του

συμβολικού κόσμου να οριοθετήσει την υποκειμενική του θέση μέσα στην πανδημία, να οργανώσει το είναι του και να δώσει απαντήσεις. Όλες οι ερωτήσεις που θέτει το υποκείμενο, για την ασφάλεια του, για την υγεία των γύρω του, για τον τρόπο ζωής του κλπ, περιστρέφονται γύρω από και ιχνηλατούν το θεμελιακό ερώτημα: μπροστά στην απόλυτα πραγματική φύση αυτών που ζούμε, «τελικά εγώ τι είμαι;».

Η αλήθεια είναι πως στο αίτημα αυτό οι ιστορικά κυρίαρχοι εκφραστές της συμβολικής τάξης έχουν αποτύχει εντυπωσιακά να ανταποκριθούν. Θα ήταν αρκετά δελεαστικό (και λαϊκίστικο) να επιδεικνύαμε την ειρωνεία των παραπάνω γραμμών απλά παραθέτοντας quotes της ελληνικής κυβέρνησης, μέσα από τα χείλη του κυρίου Τσιόδρα. Τα τεστ είναι σπατάλη, μας λένε, και το μόνο που θα καταφέραμε θα ήταν να πανικοβάλλουμε άδικα τον κόσμο. Η πατρική φιγούρα του ψάλτη ολυμπιακού μας ενημερώνει πως είναι ανώφελο να ξέρει κανείς αν είναι ή όχι φορέας του ιού (ακόμα και όταν κάποιος εκδηλώνει σοβαρά συμπτώματα), επιβραβεύοντας αυτή τησχάση στην υποκειμενικότητα μας δια στόματος του ίδιου του Κράτους. Το Κράτος, το ελληνικό αλλά και οποιοδήποτε, είναι γνωστό πως δεν έχει πρόβλημα να εμφυσήσει στο άτομο διωκτικά αντικείμενα και συναισθήματα σε κάθε ευκαιρία, διεκδικώντας τον διασωστικό ρόλο μιας δομής που επιβάλλεται να υπάρχει. Στην παρούσα συγκυρία ωστόσο, απέναντι σε ένα τόσο έντονο και αληθινό αίτημα, το Κράτος αποτυγχάνει να ανταποκριθεί *deus ex machina*, αποδεικνύει απλώς την πλάνη της παντοδυναμίας του, καταρρέοντας μπροστά στα μάτια των πολιτών, νικημένο. Για τον άλλο ιστορικό φορέα του ονόματος και της λειτουργίας του Νόμου, την Εκκλησία, δε θα μιλήσουμε καν, αφού επέλεξε με τόσο χαρακτηριστική άνεση το στρατόπεδο του θανάτου ώστε οι γραμμές αυτές θα εμποτίζονταν με αναξιοπρέπεια αν επιλέγαμε να ασχοληθούμε μαζί της.

«*Jusqu'ici, tout va bien*» λέμε, γιατί σημασία δεν έχει η πτώση αλλά η προσγείωση. Το ζήτημα ωστόσο δεν τελειώνει καν εκεί, ειδικά αν κανείς προσέθετε τις δυσοίωνες προβλέψεις για το τέλος (;) της πανδημίας, για την κατάρρευση των

χρηματοπιστωτικών συστημάτων και την κρίση που θα ακολουθήσει. Μια κρίση που, απ' ό, τι φαίνεται, θα κάνει αυτή που περάσαμε τα προηγούμενα χρόνια να μοιάζει με παιδικό παραμύθι. Όσοι λοιπόν δεν χτυπηθούν από την πανδημία, καλούνται ήδη εν μέσω της να προετοιμαστούν για μια τρομακτική αναβίωση της πρόσφατης ιστορίας, όπου πολλές κοινωνίες (συμπεριλαμβανομένης και της δικής μας) δοκιμάστηκαν τόσο που έφτασαν στα όριά τους ή και τα ξεπέρασαν. Απλά η δεύτερη φορά θα είναι ακόμα πιο δύσκολη.

Στην εποχή λοιπόν της προϊούσας κατάρρευσης των θεσμισμένων υπερεξουσιών που οργάνωναν την ανθρώπινη κατάσταση για αιώνες, η πανδημία αυτή μοιάζει με φλεγόμενη χιονοστιβάδα που έρχεται να διαλύσει ό,τι είχε μείνει όρθιο, και το τίμημα φυσικά καλούμαστε να το πληρώσουμε εμείς με τις ζωές μας, ψυχικά, οικονομικά, κυριολεκτικά. Το ένα μετά το άλλο, τα σύγχρονα κράτη καταρρέουν υπό το βάρος της διαχείρισης της πανδημίας. Τα συστήματα υγείας αποδεικνύονται ανεπαρκέστατα, οι θάνατοι (κι οι ζωές;) γίνονται απλά νούμερα, η αδυναμία ελέγχου του ιού μετασχηματίζεται αντιδραστικά σε δυναμικό έλεγχο των πολιτών, οι ψυχικά ασθενείς, οι πρόσφυγες, οι άστεγοι και όλοι οι αδύναμοι αυτού του κόσμου γίνονται για άλλη μια φορά ζωές δυνητικά φονεύσιμες, οι οικονομίες παγκοσμίως οδηγούνται ταχύτατα στο χείλος του γκρεμού – σε μια πτώση που θα ηχήσει εκκωφαντικά το τέλος του κόσμου όπως τον γνωρίζαμε. Όπου κι αν κοιτάξει κανείς, το μόνο που αντικρίζει είναι το Κράτος, τον υπέρτατο εκφραστή του Νόμου και της συμβολοποίησης, ανίκανο να εγγυηθεί το παρόν ή το μέλλον μας, ανίκανο να ακούσει τα ερωτήματά μας, πόσο μάλλον να τα απαντήσει, γυμνό κι εκτεθειμένο στην παντοδυναμία του ιού, του πραγματικού.

Η πανδημία του κορωνοϊού είναι ένα κοσμοϊστορικό γεγονός διότι, πέραν όλων των άλλων, μας αναγκάζει, τον καθένα ξεχωριστά αλλά και συλλογικά, να αντικρίσουμε κατάματα ριζικές δομές της υποκειμενικότητάς μας, της ύπαρξής μας.

Δομές που μέχρι τώρα θεωρούσαμε ότι αρκούν για να μας απαντάνε

στο «τι είμαστε», μέχρι που αυτή μας η βεβαιότητα θρυμματίστηκε τόσο εκκωφαντικά που μας άφησε ψυχικά μετέωρους και σε μια κατάσταση σοκ. Τις αντικρίζουμε με δέος, γεμάτοι θυμό και με πολλή ενόχληση που φάνηκαν ανεπαρκείς και μας ξεβολεύουν, γιατί σε αυτό το σημείο θα πρέπει να αναλάβουμε μόνοι μας την ευθύνη να διαπραγματευτούμε τη σχέση μας μαζί τους ή ακόμα και την εκ θεμελίων αλλαγή τους. Εν μέσω της τρικυμίας και με τον καπετάνιο ήδη χαμένο στη θάλασσα, το υποκείμενο έρχεται αντιμέτωπο με αυτή την αβεβαιότητα που κάθε ψυχανάλυση που σέβεται τον εαυτό της πασχίζει για χρόνια να εκκολάψει. Μια αβεβαιότητα που το υποκείμενο έχει χρέος να καταστήσει δημιουργική, ακριβώς επειδή αντίκρισε ό, τι την γέννησε, σε ποιο σημαίνον είχε παραχωρήσει το τιμόνι για να αποφύγει την καυτή πατάτα της επιλογής, ποιο σύμβολο χρησιμοποίησε για χάρτη και αλφάβητο μέχρι που αποδείχτηκε ανεπαρκές, ελλιπές. Και τόσο σε μια ψυχανάλυση όσο και στην πολιτική, η αβεβαιότητα γίνεται δημιουργική μόνο μέσα από τη σύγκρουση.

Είναι κάπως δύσκολο να μιλήσουμε για την πανδημία του κορωνοϊού, μας προκαλεί μια αμηχανία ή νιώθουμε σαν να μην υπάρχουν οι λέξεις να την αποδώσουν. Επιφέρει τρόπο στο υποκείμενο, ή ακόμα περισσότερο, το συγκλονίζει, αφού ο λόγος του συμβολικού συνθλίβεται στην έρημο, αδύναμος να αρθρώσει, γκρεμίζοντας την εικόνα της παντοδυναμίας που του αποδίδαμε και μας επέτρεπε να υπάρχουμε. Μέχρι στιγμής λοιπόν, ο τρόμος, όπως και ο κορωνοϊός, παραμένουν ανείπωτοι, κι εμείς παγωμένοι κάπου μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας. Μέχρι να βρούμε μόνοι μας τα λόγια και τους τρόπους να μιλήσουμε γι αυτά. Γι' αυτά και για εμάς.

Jusqu'ici, tout va bien.

Η Πανδημία ως Κρατικό Έγκλημα

του Νώντα Σκυφτούλη

Οι καθημερινοί θάνατοι στην Ευρώπη είναι κρατικά εγκλήματα. Αυτή η διαπίστωση είναι καθολική και άσχετα με τις διαφοροποιήσεις των επιμέρους κρατών· οι αιτίες των εγκλημάτων αυτών έχουν όνομα, επώνυμο, ιδεολογία και κοινό πνεύμα. Και οι αιτίες είναι δομικές και δεν αντιμετωπίζονται με την ελαφρότητα του συνδικαλισμού του υπάρχοντος ή με την επίκληση ενός κοινωνικού κράτους και μάλιστα από τους πρώην επικριτές του, αριστερούς και φιλελεύθερους.

Τις κατεστραμμένες από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο χώρες ανέλαβε το κράτος να ανασυγκροτήσει, καθοδηγώντας το κεφάλαιο και αναδιατάσσοντας την ταξική διαστρωμάτωση σε μια και μοναδική προοπτική: την επιθετική ανάπτυξη με κινητήρια δύναμη το κέρδος. Αυτός ο Κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός ακολούθησε με συνέπεια και χωρίς κανένα μέτρο και πλαίσιο τους άξονες της ανάπτυξης, σε ό,τι μπορούσε να αποφέρει κέρδος και σε ό,τι διευκόλυνε το κέρδος μέσα φυσικά από κρατικές και ιδιωτικές επενδύσεις. Πράγματι μέσα σε μια εικοσαετία η συσσώρευση κεφαλαίου έφτασε στο ζενίθ και η ραγδαία εκβιομηχάνιση και η ανάπτυξη της τεχνολογίας κατέκλυσε όλους τους χώρους από τις βιομηχανικές ζώνες μέχρι την αγροτική παραγωγή. Η επίθεση που δέχτηκε το φυσικό περιβάλλον και η ανάδευση κάθε φυσικής ζωής μετέτρεψε την ίδια τη φύση σε γυμνή ύπαρξη.

Από τη δεκαετία του '80 και μέχρι σήμερα και ανεξαρτήτως πολιτικού πρόσημου, το σύνολο των ευρωπαϊκών κρατών υιοθέτησε και εφαρμόζει το δόγμα του σύγχρονου νεοφιλελευθερισμού των εμπνευστών Ρήγκαν-θάτσερ, ενισχύοντας την επιθετική οικονομία της ανάπτυξης, κατασπαταλώντας ότι είχε απομείνει από τις προηγούμενες δεκαετίες και με νέους πόρους από την αφαίρεση των εισοδημάτων των κατώτερων τάξεων δίνοντας την χαριστική βολή στην κοινωνία ως δομή.

Από την πρώτη στιγμή και με την μεθοδικότητα της κρατικής βίας προσπάθησαν και πέτυχαν την διάλυση της κοινωνίας, τη διάλυση της ίδιας της ζωής. Επικαλούμενοι το άτομο προκειμένου να το ιδιωτικοποιήσουν το έριξαν στην αγορά τεμαχίζοντάς το.

Υπονόμευσαν κάθε τι κοινό και δημόσιο, μετατρέποντας την κοινωνία σε άθροισμα ιδιωτών και τον δημόσιο χώρο σε ιδιωτικό. Εδραίωσαν την κυριαρχία της αγοράς και την καπιταλιστική νομοτέλεια του κέρδους με το αξίωμα: ό,τι παράγει κέρδος είναι χρήσιμο – ό,τι δεν παράγει είναι άχρηστο.

Σε αυτό το πλαίσιο εμφανίζονται διάφορα παθογόνα όπως ο Ζίκα, ο Έμπολα, οι κορωνοϊοί, ο κίτρινος πυρετός, η γρίπη των πτηνών και η αφρικανική πανώλη των χοίρων αλλά και αυτός ο κορωνοϊός που μας απασχολεί, τα οποία έφυγαν από την «αιχμαλωσία» της φύσης και ταξίδευσαν στους ανθρώπινους πληθυσμούς ακριβώς γιατί η κερδοσκοπική μανία διέλυσε το φυσικό τους περιβάλλον. Ο Rob Wallace [1] σε συνέντευξή του που πρέπει να διαβαστεί στο Marx 21 είναι σίγουρος:

Ο πραγματικός κίνδυνος κάθε νέας έξαρσης είναι η αποτυχία ή για να το θέσουμε καλύτερα, η βολική άρνηση ν' αντιληφθούμε ότι ο Covid-19 κι ο κάθε Covid-19 δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο γεγονός. Τα αυξανόμενα κρούσματα ιών συνδέονται στενά με την παραγωγή τροφίμων και την κερδοφορία των πολυεθνικών επιχειρήσεων. Οποιοσδήποτε θέλει να κατανοήσει το γιατί οι ιοί γίνονται όλο και περισσότερο επικίνδυνοι πρέπει να ερευνήσει το βιομηχανικό μοντέλο της γεωργίας και πιο συγκεκριμένα, της ζωικής παραγωγής. Επί του παρόντος, ελάχιστες κυβερνήσεις κι ελάχιστοι επιστήμονες είναι έτοιμοι να κάνουν κάτι τέτοιο. Μάλλον το αντίθετο. Όταν εμφανίζονται νέες εξάρσεις, οι κυβερνήσεις, τα ΜΜΕ, ακόμη και το μεγαλύτερο μέρος του ιατρικού κατεστημένου, εστιάζουν σε τέτοιο βαθμό σε κάθε μεμονωμένη έκτακτη ανάγκη που παραμελούν τις δομικές αιτίες που οδηγούν ξαφνικά πολλαπλά παθογόνα, το ένα μετά το άλλο, στο παγκόσμιο προσκήνιο.

Επιπροσθέτως το σύστημα υγείας απαξιώθηκε, λεηλατήθηκε και η

δημόσια υγεία εμπορευματοποιήθηκε και ιδιωτικοποιήθηκε με την αυτόματη εισαγωγή της στους νόμους της αγοράς. Να αναφέρουμε εδώ και τον αγώνα που έκανε ο Τραμπ να ακυρώσει το ObamaCare προκειμένου να μην υπάρχει ίχνος δημόσιας ασφάλισης, μετατρέποντας εκατομμύρια ανθρώπους σε φονεύσιμους. Αυτός είναι ο λόγος που τις επόμενες μέρες οι ΗΠΑ θα μεταβληθούν σε ένα μεγάλο κολαστήριο του κορωνοϊού και να διαφανεί ο κοινωνικός πλέον νόμος ότι όσο πιο οικονομικά νεοφιλελεύθερο είναι ένα κράτος τόσο πιο θανατηφόρο είναι.

Ο Καπιταλισμός από τη δεκαετία του '80 έως σήμερα έχει φτάσει στο ζενίθ της παραγωγής της ανάπτυξης, κατασπαταλώντας τους φυσικούς πόρους σε μια υπερκαταναλωτική υστερία με την οποία γέμισε την αγορά και τα κεφάλια των ανθρώπων.

Ο υπερκαταναλωτισμός και η υπεραφθονία είχαν συγκεκριμένο προσανατολισμό και σκοπό. Ένας ιός λοιπόν στάθηκε ικανός να αποκαλύψει το ψέμα και την ανορθολογικότητα του καπιταλισμού. Που είναι η αφθονία σε ΜΕΘ, σε αντισηπτικά διαλύματα, σε αντιδραστήρια, σε αναπνευστήρες, σε προστατευτικές φόρμες, σε μάσκες, σε εξεταστικά κέντρα για τεστ; Πού είναι η δημόσια υγεία, το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό; Για ποιόν χρηματοδοτούνται τα κρατικά κέντρα έρευνας; Η τεχνολογία γιατί και για ποιόν προορίζεται; Ποιος ο ρόλος των φαρμακοβιομηχανικών κολοσσών;

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση ο κρατικός νεοφιλελευθερισμός μη μπορώντας να διαχειριστεί τα εγκλήματα του, κατέφυγε σε αστυνομικά και κατασταλτικά μέτρα γνωστοποιώντας και σε όσους δεν γνώριζαν την δεσποτική προέλευση του. Με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, διευρυμένες με καθεστώς έκτακτης ανάγκης, με καθεστώς εξαίρεσης, με έκτακτα μέτρα, με κυβερνητικά διατάγματα, με απαγόρευση της κυκλοφορίας, μετέτρεψε την εξαίρεση σε κανόνα και την δημοκρατία σε αστυνομία. Επιπροσθέτως έχουν το θράσος να επικαλούνται την ατομική και κοινωνική ευθύνη την οποία όλα αυτά τα χρόνια αντικειμενοποίησαν, εμπορευματοποίησαν και διέλυσαν.

Η ατομική ευθύνη είναι στον πυρήνα των αντιεξουσιαστικών ιδεών μας, όπου το αυτεξούσιο και ο αυτοκαθορισμός θα παράγουν μια κοινωνία αμοιβαιότητας και αλληλοβοήθειας, σχέσεις που ήδη υπάρχουν και όχι μόνο διατηρούν την κοινωνία αλλά ευθύνονται για την εξέλιξή της. Αυτός είναι ο λόγος που από την πρώτη στιγμή της επιδημίας υιοθετήσαμε τα συμπεράσματα της επιστήμης ενάντια στις προκαταλήψεις και τις δεισιδαιμονίες από όπου και αν προέρχονταν. Ακόμα με μεγαλύτερο πάθος κοινωνικής συνείδησης οργανώνουμε την αλληλοβοήθεια γιατί ξέρουμε ότι «ο λαός θα σώσει το λαό» και κανέναν άλλος. Οι γιατροί και νοσηλευτές και όχι οι μάγοι και οι επαγγελματίες πολιτικοί.

Η αλλαγή προοπτικής είναι μονόδρομος. Η πανδημία δεν είναι εφιαλτήριο για μια τετραετία ούτε πρόσχημα για νέους «αγανακτισμένους», είναι ευκαιρία καθολικού αναστοχασμού για δομικές αλλαγές πάνω στον προσανατολισμό της κοινωνίας αλλά και του κινήματος απελευθέρωσης. Νέοι όροι, νέοι δεσμοί, νέοι τρόποι. Οι παλιές αφαιρέσεις δεν βοήθησαν όλα αυτά τα χρόνια και δεν πρόκειται να χρησιμεύσουν παρά μόνο για ιδιωτική χρήση. Ο δρόμος θα ανοίξει όταν οι πυλώνες του συστήματος, Οικονομία και Ανάπτυξη, φύγουν από το θρόνο της ιεραρχίας των αξιών και το δημόσιο, ελεύθερο και κοινωνικό να πάρουν τη θέση τους, περιθωριοποιώντας το ιδιωτικό και το κρατικό οριστικά.

Είμαστε σίγουροι πως πολύ σύντομα οι λαοί της Ευρώπης θα ζητήσουν το λόγο για όλα αυτά τα εγκλήματα και αυτή τη φορά θα το κάνουν με εμφατικό τρόπο. Η κοινωνική εξέγερση είναι προ των πυλών στο όνομα των νεκρών, στο όνομα μιας ζωής ελεύθερης με αλληλοβοήθεια, αλληλεγγύη και αμοιβαιότητα. Η ενότητα της κοινωνίας και η ανάδυση νέων αξιών και δεσμών που θα επιτρέπουν την αρμονική συμβίωση με το φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον είναι μονόδρομος. Να σταθούμε όρθιοι τώρα με ενεργητική αναμονή για αυτήν την επερχόμενη πανευρωπαϊκή εξέγερση.

[1] Rob Wallace, επιδημιολόγος και συγγραφέας του βιβλίου *“Big*

Τα δέκα πράγματα που πρέπει να θυμόμαστε μετά την πανδημία

του Γιώργου Σμπώκου

Μέχρι την πανδημία, ο μέσος άνθρωπος πίστευε ότι η ευημερία έρχεται με την οικονομική ανάπτυξη, η οικολογική κρίση μπορεί να αντιμετωπιστεί με την τεχνολογία, η εξέλιξη είναι γραμμική και η Δύση πρέπει να αναλάβει ηγετικό ρόλο στην παγκόσμια διακυβέρνηση. Η πανδημία έδειξε ότι αυτές οι φιλοδοξίες είναι υπερβολικά αισιόδοξες.

Μια πρώτη συλλογική αντίδραση εν μέσω της παγκόσμιας εξάπλωσης του Covid 19, των δυσμενών οικονομικών συνθηκών και της κοινωνικής αποστασιοποίησης, είναι η κοινοποίηση ειδήσεων που προκαλούν αισθήματα ευφορίας και αισιοδοξίας. Ερευνητές στη Νέα Υόρκη δήλωσαν στο [BBC](#) ότι το επίπεδο εκπομπών μονοξειδίου του άνθρακα στην αμερικανική πολιτεία μειώθηκε κατά 50% μετά τη λήψη έκτακτων μέτρων περιορισμού της κυκλοφορίας. Το περιοδικό [Nature](#) γράφει ότι οι προσπάθειες της Κίνας για τον έλεγχο της επιδημίας φαίνεται ότι έχουν περιορίσει την κατανάλωση ενέργειας και τη ρύπανση του αέρα. Τα δορυφορικά δεδομένα που συλλέγονται από τη NASA και την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διαστήματος έδειξαν σημαντική μείωση των ατμοσφαιρικών επιπέδων διοξειδίου του αζώτου, που παράγεται κατά την καύση ορυκτών καυσίμων, σε ολόκληρη την ασιατική χώρα. Η εφημερίδα [Guardian](#) κοινοποίησε ένα βίντεο με δελφίνια που επανεμφανίσθηκαν σε λιμάνι της Σαρδηνίας, μετά την αυστηρή απαγόρευση του απόπλου.

Φαίνεται πως όταν αισθανόμαστε αγχωμένοι, έχουμε την τάση να αναζητούμε πράγματα που μας κάνουν να νιώθουμε καλά, να τα επισημαίνουμε και να τα μοιραζόμαστε με άλλους. Αν και το [National Geographic](#) διατηρεί κάποιες επιφυλάξεις σχετικά με αυτά που μοιραζόμαστε, η ιδέα ότι οι παρενέργειες της πανδημίας είναι ευεργετικές για τα ζώα και τη φύση, δίνει σε πολλούς ανθρώπους την αίσθηση του νοήματος. Πως αυτό που συμβαίνει, συμβαίνει για κάποιο λόγο.

Δεν πιστεύω πως υπάρχει [νόημα στα πράγματα](#). Δέχομαι όμως, ότι η αναζήτηση του νοήματος είναι ζωτικής σημασίας για τον άνθρωπο. Η αναζήτηση νοήματος σε έργα ανθρώπινα ή «πράξεις του Θεού» απαντά στην ανάγκη μας να ανιχνεύουμε λογικές ακολουθίες. Η διαδικασία αυτή μας τροφοδοτεί με δύναμη, αυτοπεποίθηση και συναισθηματική ισορροπία.

Ωστόσο, αυτό που περνάμε δεν συμβαίνει για κάποιο λόγο. Αυτό που περνάμε είναι καθ' εαυτό ένας λόγος. Είναι *σχέση*, *αιτία* και *απολογία*. Η πανδημία συνθέτει όλες τις ερμηνείες δυναμικά – εκτός από μία.

Είναι σχέση γιατί προϋποθέτει την ανθρώπινη κοινότητα για να μεταδοθεί. Είναι αιτία γιατί ενεργοποιεί τα ανακλαστικά της κοινότητας. Δεν είναι όμως απολογία. Για την ακρίβεια, δεν είναι αυτόματα απολογία. Αν θα δώσουμε λόγο ή όχι είναι επιλογή. Πρέπει να θέλουμε να γίνει και απολογία. Η απολογία σε αυτό το συσχετισμό δεν είναι η δικαιολόγηση ή η προάσπιση μιας πράξης, αλλά ο απολογισμός, η *απόκριση* σε αυτό που συμβαίνει.

Η απόκριση στην πανδημία μπορεί να οδηγήσει στον επαναπροσδιορισμό του [συλλογικού φαντασιακού](#). Ο Covid 19 μπορεί να έχει μια απομαγευτική επίδραση στις συλλογικές πεποιθήσεις μας.

Εδώ καταγράφονται τα δέκα πράγματα που πρέπει να θυμόμαστε στον απολογισμό μετά την πανδημία:

1. Ο κόσμος δεν χωρίζεται σε ανεπτυγμένα και υποανάπτυκτα

κράτη, αλλά σε ευάλωτα και μη ευάλωτα κράτη.

Η ετοιμότητα της [Κούβας](#) να στείλει γιατρούς και νοσηλευτές στην Ιταλία έδειξε πόσο σημαντικό είναι για τα κράτη να μην εξαρτώνται από τη διεθνή αγορά, αλλά να είναι αυτάρκη.

2. Τα εθνικά συστήματα υγείας εγγυώνται την πολιτική προστασία κατά τη διαχείριση κρίσεων.

Η ικανότητα της [Ισλανδίας](#) να ελέγξει την εξάπλωση του COVID-19 με τεστ μεγάλης κλίμακας στον πληθυσμό της δείχνει τη σημασία των τοπικών αλυσίδων εφοδιασμού και των εθνικών συστημάτων υγείας.

3. Η ανακατανομή του πλούτου είναι απαραίτητη για την προστασία της κοινωνικής ειρήνης.

Όλες οι [ευρωπαϊκές οικονομίες](#) ήδη προσπαθούν να μετριάσουν το κοινωνικό σοκ της πανδημίας με τη λήψη οικονομικών μέτρων για την αναστολή των πληρωμών οφειλών προς το δημόσιο, την εγγύηση δανείων, τη χρηματοδότηση υποδομών, την επίταξη υλικών και υπηρεσιών και την επιδότηση μισθών για εργαζόμενους που δεν μπορούν να εργαστούν.

4. Η βιομηχανική ανάπτυξη δεν είναι απαραίτητη.

Η μακρά οικονομική ανάπτυξη της [Κίνας](#) υποκύπτει στην πανδημία. Ο Covid 19 οδηγεί σε έλλειψη εργαζομένων και αγοραστών. Η κινεζική κυβέρνηση αναπροσάρμοσε ήδη τους οικονομικούς της στόχους. Ο Xi Jinping, πρόεδρος της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ζήτησε την εξάλειψη της ακραίας φτώχειας μέχρι το τέλος του έτους.

5. Ο τρόπος διαμόρφωσης της σύγχρονης αλυσίδας εφοδιασμού είναι εξαιρετικά εύθραυστος.

Η πανδημία αποκάλυψε πόσο εύθραυστη είναι μια οικονομία που βασίζεται στην εξωτερική ανάθεση, όπως στις [ΗΠΑ](#). Η έλλειψη χειρουργικών ποδιών λόγω της εξάρτησης από κινέζικες κατασκευαστικές εταιρίες εξέθεσε τις αδυναμίες της υπεράκτιας

παραγωγής, της απομάκρυνσης από την αυτάρκεια και της ιδιωτικοποίησης του συστήματος δημόσιας υγείας. Ο Λευκός Οίκος επικαλείται τώρα τον νόμο περί αμυντικής παραγωγής. Αντίθετα, η αλυσίδα εφοδιασμού τροφίμων είναι εξαιρετικά ισχυρή λόγω της τοπικής παραγωγής.

6. Ο ιδιωτικός τομέας είναι εντελώς απροετοίμαστος σε κρίσιμες καταστάσεις.

Ενώ οι κυβερνητικές υπηρεσίες πρόληψης και ελέγχου των λοιμώξεων, τα εθνικά συστήματα υγείας, η αστυνομία και ο στρατός αναλαμβάνουν ηγετικό ρόλο στον έλεγχο της εξάπλωσης του ιού, ο ιδιωτικός τομέας παρουσιάζει εξαιρετικές αποτυχίες στη διαχείριση κινδύνων και στην εταιρική ευθύνη. Οποιαδήποτε καλή συμβουλή ή πρακτική των εταιρειών αντισταθμίζεται εν μέρει ή εξ' ολοκλήρου από την επιδίωξη της διατήρησης του κέρδους τους ή την ελαχιστοποίηση του κόστους παραγωγής τους. Η συμφωνία που επιτεύχθηκε στο [Ηνωμένο Βασίλειο](#) μεταξύ της Εθνικής Υπηρεσίας Υγείας και του ιδιωτικού τομέα για την καταπολέμηση του κορωνοϊού, δείχνει ότι ο ιδιωτικός τομέας δεν είναι διατεθειμένος να χρησιμοποιήσει δωρεάν τις υποδομές και τους πόρους του. Σύμφωνα με τους όρους της συμφωνίας, ο ιδιωτικός τομέας θα αποζημιωθεί πλήρως για τη συνδρομή του.

7. Η κοινωνική απομάκρυνση έφερε τη συναισθηματική σύνδεση στο προσκήνιο.

Όσο μακρύτερα απομακρύνουν τα μέτρα τους ανθρώπους σωματικά, τόσο εγγύτερα έρχονται εκείνοι συναισθηματικά. Στην [Ιταλία](#) οι άνθρωποι ενώνουν τις φωνές τους και διασκεδάζουν τον ιό με τραγούδι στα μπαλκόνια, την ώρα που ο αριθμός των θανάτων ανεβαίνει. Το τραγούδι των Ιταλών στέλνει ένα ηχηρό μήνυμα θάρρους, συνεργασίας και αλληλεγγύης.

8. Το ανθρωπογενές περιβάλλον μετατρέπεται σε απαγορευμένη ζώνη.

Το δομημένο περιβάλλον όπως έχει σχεδιαστεί για να διευκολύνει την ανθρώπινη ύπαρξη και σύνδεση, όχι μόνον αδυνατεί να

εξυπηρετήσει τον άνθρωπο σε αυτές τις κρίσιμες συνθήκες, αλλά μετατρέπεται σε απαγορευμένη ζώνη. Οι [κυβερνήσεις της ΕΕ](#) υιοθέτησαν σπάνια μέτρα σε μια δρακόντεια προσπάθεια να περιορίσουν την ταχεία εξάπλωση της πανδημίας. Η πρόσβαση σε σχολεία, εκκλησίες, εστιατόρια, σταθμούς, λιμάνια, κινηματογράφους, καφετέριες κ.λπ. απαγορεύεται σε όλα σχεδόν τα ευρωπαϊκά κράτη, ενώ η πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη περιορίζεται έως ότου οι ασθενείς εκδηλώσουν σοβαρά συμπτώματα.

9. Αναδεικνύεται η ζωτική σημασία των κοινοχρήστων.

Ο ρόλος του φυσικού περιβάλλοντος επαναπροσδιορίζεται. Ανακτά τη σημασία του ζωτικού χώρου. Καθώς η ανθρώπινη επιβίωση δεν εξασφαλίζεται πλέον στα ανθρωπογενή συστήματα, ο άνθρωπος επιστρέφει στα οικοσυστήματα. Ανακαλύπτει την εγγενή τους αξία πέρα από τη νομισματική τιμή τους. Ο άνθρωπος ανακαλύπτει τη θεραπευτική επίδραση του εξωτερικού χώρου στην [ψυχική του υγεία](#) (με όσες προσαρμογές προβλέπονται στον τρόπο χρήσης του). Επαναξιολογεί τη σημασία της διατήρησης των κοινοχρήστων ως δημόσια αγαθά, προσβάσιμα στο κοινό, μη ιδιωτικοποιημένα ή αλλιώς αποξενωμένα.

10. Ο περιορισμός της κατανάλωσης διαρρηγνύει την αλυσίδα παραγωγού – καταναλωτή.

Τα όρια της παραγωγής διαμορφώνονται από την καταναλωτική συμπεριφορά των ιδιωτών. Η έλλειψη αγοραστικού ενδιαφέροντος είναι ένας από τους παράγοντες που ανάγκασαν την παγκόσμια παραγωγή να σταματήσει. Συμπτωματικά αποδεικνύει πόση δύναμη έχουν οι καταναλωτές. Η μη-κοινότητά τους υπόρρητα και ακούσια διάρρηξε την αλυσίδα παραγωγής – κατανάλωσης. Για πρώτη φορά μια συλλογική παράλειψη καθορίζει την παραγωγή, την κατανάλωση, την κινητικότητα και την ανάπτυξη. Η πανδημία είναι μια κακή συγκυρία. Αν όμως για μια στιγμή ξεχάσουμε όλες τις κοινωνικές συμβάσεις, θα διακρίνουμε πως η καταναλωτική εγκράτεια επιβάλλει όρια. Θα πιστέψουμε ότι ένας [εναλλακτικός τρόπος ζωής](#) είναι ρεαλιστικός.

Ο πλανήτης έχει την ευκαιρία να αναπνεύσει. Εμείς έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε απολογισμό. Να απομυθοποιήσουμε τις συλλογικές πλάνες μας, να επαναπροσδιορίσουμε το συλλογικό φαντασιακό μας, να απομαγεύσουμε τον κόσμο μας. Η πανδημία δοκιμάζει την ανθεκτικότητα των πεποιθήσεών μας. Και ίσως στο τέλος, για κάποιους, αυτό που περνάμε, συμβαίνει όντως για κάποιο λόγο. Την πνευματική επανάσταση της παγκόσμιας κοινότητας.